Chapter One

ชื่อเสียง เงินตรา นำมาซึ่งอำนาจและบารมี

ฮันเตอร์เป็นหนึ่งในตระกูลมั่งคั่งร่ำรวยที่สุดจากธุรกิจเดินเรือขนส่งขนาดใหญ่ของประเทศ พวกเขาครอบครองเรือขนส่งกว่าร้อยลำ ตั้งต้นธุรกิจจากมรดกด้วยเรือเพียงสองลำกับท่าเรือขนาดเล็กที่ใช้รับส่งผู้คน โลแกนและครอบครัวช่วยเหลือกันและกันจนได้มาอยู่ในจุดนี้

ทว่ายิ่งธุรกิจรุ่งเรืองกลับยิ่งอันตราย...

เพราะเมื่อถึงคราวพลั้งเผลอ คนถูกล่าย่อมพ่ายแพ้ให้ผู้ล่า

ความโลภ อยากได้อยากมี และความแค้นที่มากกว่าความบาดหมางได้ช่วงชิงชีวิตผู้คนในวงการธุรกิจมานักต่อนัก ครอบครัวนี้ก็เช่นกัน โลแกนและภรรยาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ถึงแก่ชีวิต ไม่กี่เดือนลูกชายสองคนถูกรมควันในห้องพักโรงแรม คนโตเสียชีวิตจากภาวะขาดออกซิเจนเป็นเวลานาน ส่วนคนเล็กอาการโคม่า ถึงฟื้นขึ้นมาได้ก็อาจไม่สามารถใช้ชีวิตได้เหมือนเดิม

ข่าวว่าเป็นอุบัติเหตุ ทว่าผู้คนต่างรู้ดีว่าผิดปกติ แต่พวกเขา

ทำได้เพียงคาดเดา ไม่อาจคาดคั้นใคร ต่างรู้ว่าเงินทองมีค่ากว่าความเป็นคน ใครจะยอมเสี่ยงชีวิตเรียกร้องความยุติธรรมให้คนอื่นอยู่นิ่ง ๆ ปิดหูปิดตาให้ตัวเองอยู่รอดปลอดภัยก็พอแล้ว

“ลุงมอร์แกน จำได้มั้ย ไม่เป็นไร ๆ ไม่ต้องรีบร้อน จากนี้ไปลุงจะดูแลหลานเอง”

ถ้อยคำอบอุ่นชวนให้โล่งใจดังขึ้นในห้องพักฟื้นที่เงียบสงบ มีเพียงเสียงฟืดฟาดของคนหายใจไม่ถนัด และเสียงแหลมสั้นเป็นระยะจากเครื่องมือแพทย์ดังคลออยู่ข้างหูคนไข้ที่ยังต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ เขากะพริบตาเชื่องช้า อีกฝ่ายลูบศีรษะเขาอย่างแผ่วเบาพร้อมยิ้มอบอุ่น ทว่ารอยยิ้มกับแววตากลับไม่สัมพันธ์กัน เพราะนัยน์ตานั้นแฝงความร้ายกาจ

“หลังจากนี้คงต้องตรวจอาการอย่างละเอียดอีกครั้งครับ”

“อือ ขอบคุณ ไม่หายดีก็ไม่เป็นไร ยังไงผมก็จะต้องดูแลเขาอยู่แล้ว บางทีถ้าจำไม่ได้ก็อาจเป็นเรื่องดี หลานชายของผมจะได้ไม่ต้องเสียใจ” มอร์แกนคุยกับหมอด้วยน้ำเสียงและสีหน้าเศร้าสร้อย ปรายตามองหลานชายที่นอนอยู่บนเตียง

“ดีที่เขายังมีคุณครับ คุณมอร์แกน” ถ้อยคำของหมอแฝงการประจบก่อนจะหยิบชาร์ตคนไข้บนเตียง โค้งกายให้คู่สนทนาแล้วเดินจากไป

มอร์แกนยืนขบคิดครู่หนึ่งก็เดินออกจากห้องหลังเห็นว่าคนบนเตียงเคลิ้มหลับเพราะฤทธิ์ยา

“นัดคุณวอลว์ หัวหน้าฝ่ายกรมเจ้าท่าเอาไว้แล้วใช่ไหม”

“ครับท่าน”

เจ้าของขายาวเดินอย่างมั่นคง มีลูกน้องอีกสองคนเดินตามมา คนที่เหลืออีกสองถูกสั่งให้เฝ้าคนป่วยในห้องพิเศษนั่นไว้ เขาแสดงน้ำใจอย่างญาติที่ดี คอยให้ความช่วยเหลือ หากหมอและทีมพยาบาลเรียกหาสิ่งใด อันที่จริงเขาก็แค่สร้างภาพให้ดูดีต่อหน้า

สาธารณชน

จะกำจัดหลานชายคนนี้ตามครอบครัวไปนั้นไม่ยาก แต่หากจะเลี้ยงเอาไว้ก็ไม่หนักหนาเช่นกัน มอร์แกนไม่กังวลแล้ว เพราะหมอบอกว่าอุบัติเหตุอาจทำให้หลานชายวัยหนุ่มไม่เหมือนเดิม แม้จะรักษาดีอย่างไร แต่ก็ยากจะกลับมาแข็งแรง อีกทั้งเจ้าตัวยังเด็กเกินกว่าจะดูแลธุรกิจครอบครัว ความสิ้นไร้ไม้ตอกทำให้เจ้าตัวยังต้องพึ่งพาลุงมอร์แกนคนนี้ช่วยดูแลตนและย่าที่เข้าสู่วัยโรยราซึ่งรออยู่บ้าน

แน่นอนว่ามอร์แกนเต็มใจ เพราะได้วางแผนทั้งหมดเองกับมือ

ผู้นำตระกูลฮันเตอร์มีลูกชายต่างภรรยาอยู่สองคน เขาแบ่งมรดกให้เท่า ๆ กันเพื่อไม่ให้เป็นที่ครหา ให้สิทธิ์ลูกชายคนโตของภรรยาคนแรกได้เลือกก่อน ที่เหลือจึงเป็นของลูกชายอีกคนซึ่งคนละแม่กัน มอร์แกนเลือกโรงพิมพ์ผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ที่รุ่งเรืองในยุคนั้น เพราะไม่ว่าใครก็ต้องการข้อมูลข่าวสารผ่านหน้ากระดาษหนังสือพิมพ์รายวัน ส่วนโลแกนได้เรือขนส่งผู้โดยสารขนาดเล็กสองลำมาครอบครอง

ในยุคนั้นค่าเรือแสนถูก คนจะมากจะน้อยก็ต้องรับ-ส่งให้ถึงฝั่ง และเพราะผู้คนเดินทางวันละไม่มาก จึงออกเรือได้เพียงวันเว้นวันเพื่อประหยัดน้ำมันในการเดินทาง ต่อมาโลแกนได้แต่งงานกับลิซ ลูกสาวร้านค้าส่งขนาดใหญ่ ธุรกิจจึงเริ่มขยับขยายโดยขนส่งของในร้านไปตามเมืองต่าง ๆ และรุ่งเรืองจนถึงขั้นต้องเพิ่มเรือ

เศรษฐกิจเติบโตไปตามเวลา ธุรกิจของมอร์แกนที่เคยรุ่งเรืองกลับทรงตัวท่ามกลางวงการสื่อสิ่งพิมพ์ที่เริ่มมีคู่แข่งมากขึ้น ในขณะที่ธุรกิจของโลแกนเฟื่องฟู ซ้ำยังจดสัมปทานได้เป็นบริษัทขนส่งขนาดใหญ่เพียงรายเดียวของเมือง ความเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้มอร์-

แกนต้องการมีส่วนร่วมในธุรกิจเดินเรือ ซึ่งโลแกนอ่านออกเมื่อมอร์-แกนเริ่มแทรกซึมเข้ามาในธุรกิจนี้โดยที่เขาและครอบครัวไม่ค่อยเต็มใจ ทว่าความเป็นพี่เป็นน้องทำให้ไม่อาจตัดรอนกันได้

มอร์แกนก็รู้ตัว เขานำเสนอสิ่งใดไป น้องชายต่างแม่ก็เอาแต่ปฏิเสธ สร้างความอับอายให้เขานิดหน่อย แต่ช่วงหลังเขาก็ทำให้โลแกนต้องยอมรับข้อเสนอบางอย่าง เช่น การขนส่งอาหารทะเลสดข้ามประเทศที่ยุ่งยากและลงทุนมากเกินไปจนโลแกนปฏิเสธที่จะทำมาตลอด ทว่ามอร์แกนลงทุนสร้างเส้นสายและเครือข่ายจนทำให้ง่ายมากขึ้น จนโลแกนทึ่งและต้องยอมรับในที่สุด

เมื่อค้นพบลู่ทางหาอำนาจเงินตราที่ตนไม่เคยคิดสร้างในทีแรก ประกอบกับอิจฉาน้องชายที่มาถูกทางจนกอบโกยผลประโยชน์มหาศาลจากธุรกิจ ความอยากได้อยากมีก็ครอบงำจิตใจมอร์แกน

เขาควรมีส่วนในความสำเร็จอันเฟื่องฟูของธุรกิจนี้สิ ถึงจะถูก

นานวันหุ้นเพียงส่วนหนึ่งที่น้องชายให้ถือครองไว้ก็ไม่พอแล้ว เขาควรได้มันทั้งหมด แผนการผุดขึ้นในหัวมอร์แกนเป็นฉาก ๆ จากความต้องการตอดเอาและแย่งชิงเพียงเล็กน้อยกลายเป็นแผนการใหญ่โตจนเกิดการเข่นฆ่าในที่สุด

เจ้าของธุรกิจใหญ่โตนี้ลงปรโลกไปแล้ว ไม่นานเขาจะได้มันมาครอบครอง

นี่คือชะตาที่ไม่อาจฝืน แม้ตระกูลฮันเตอร์จะยังเหลือลูกชายอีกคนก็ตาม

***เลโอ ฮันเตอร์* ยังไม่ตาย เป็นลูกชายจากหนึ่งในสองของ**โลแกนที่เหลือรอด ข่าวแพร่สะพัดไปว่าชายหนุ่มวัยยี่สิบหกปียังคงหล่อเหลา ทว่าอ่อนแอ พูดและตอบคำถามได้เชื่องช้า การคิดวิเคราะห์อาจต้องใช้เวลาสองเท่าของที่คนปกติทำ น่าเสียดายที่ลูกชายของตระกูลไม่อาจดูแลธุรกิจที่ทำเงินให้อย่างมหาศาล แต่ก็

ยังดีที่มีลุงผู้เป็นญาติคอยดูแลงานของครอบครัวแทน เมื่อเลโอกลับมาอยู่บ้านกับคุณย่า คนภายนอกก็มองว่าคุณลุงมอร์แกนคอยดูแลเป็นอย่างดี ไม่ขาดตกบกพร่อง เพราะฉะนั้นแม้ว่าจะสูญเสียครอบครัวที่รักไป ชีวิตความเป็นอยู่ของสองย่าหลานก็ไม่ได้ลำบากกว่าเดิม ยังคงอยู่สุขสบายอย่างที่เคย เงินมากมายยังเข้าบัญชีโดยมีคุณลุงเป็นผู้จัดการ

“เลโอ นี่ลูกพลับ ย่าวางไว้ตรงนี้นะ”

หญิงชราเอ่ยเสียงแหบแห้ง ถือจานลูกพลับที่ปอกเปลือกและหั่นไว้อย่างดี กวาดตามองห้องที่รกด้วยเศษกระดาษและอุปกรณ์ที่เธอไม่รู้จัก ก่อนจะใช้มือเหี่ยวย่นข้างหนึ่งปัดมุมโต๊ะให้โล่งแล้ววางจานใบสวย เธอยืนหลังงอ จับจ้องหลานชายที่พลิกหน้ากระดาษอ่านอย่างขะมักเขม้น ใช้ปากกาวงตัวหนังสือบนแผ่นกระดาษหลายหน้าจนคนแก่มองแล้วตาลาย

ดวงตาคมเข้มภายใต้กรอบแว่นเหลือบมองด้านข้าง เขาชะงักมือ ยิ้มมุมปากแล้วเอียงศีรษะถูไถสีข้างหญิงชราเบา ๆ รับสัมผัสของฝ่ามือเหี่ยวย่นที่สางเส้นผมเขา พร้อมย้ำด้วยความห่วงใยว่าให้กินผลไม้ของว่างที่นำมาวาง เลโอพยักหน้าก่อนหญิงชราผู้เป็นที่รักจะค่อย ๆ เดินออกจากห้องทำงานส่วนตัวที่นอกจากเธอแล้ว ใครก็ไม่อาจเข้ามาได้

สภาพห้องรกมาก จนแทบหาความโล่งบนโต๊ะและเก้าอี้แทบไม่เจอ หนังสือและอุปกรณ์ทั้งหมดที่เคยอยู่ในห้องทำงานใหญ่ของบิดาถูกรวบรวมเอาไว้ในห้องนี้ อุปกรณ์มากมายจากห้องทำงานใหญ่พอเอาเข้ามาไว้ในห้องทำงานเล็กของเขาที่เดิมทีเป็นเพียงห้องพักผ่อนเอาไว้เล่นเกมกับพี่ชาย อีกทั้งไม่มีเวลาจัดเก็บ ก็ดูแคบและรกไปถนัดตา

เสียงสั่นของอุปกรณ์สื่อสารบนโต๊ะดึงสติชายหนุ่มให้ปรายตามองชั่วครู่ เขาเลือกที่จะเมินเมื่อเห็นว่าหน้าจอปรากฏเป็นชื่อใคร

บางคน บางคนที่เขาเคยรักและฝันอยากใช้วันเวลาดี ๆ ด้วย ทว่าด้วยสถานการณ์ที่เปลี่ยนไปทำให้เขาต้องสลัดความคิดเพ้อเจ้อเหล่านั้นทิ้งไปโดยปริยาย

ไม่แน่ใจว่าเป็นที่สถานการณ์หรือเพราะใจคนที่เปลี่ยน อาจเพราะเขากลายเป็นตัวโง่งมอย่างที่คนภายนอกมองก็ได้ ความรักความหวานที่เคยมีจึงไม่เหมือนเดิม แต่เขาจะไม่แค้นเคือง หากเลิกรากันไปด้วยดี

แต่ไม่ใช่...ความรักของเขาซับซ้อนยิ่งกว่านั้น

“ว่ายังไง หลานไม่ติดขัดใช่มั้ย เรื่องนี้ลุงช่วยไม่ได้จริง ๆ หวังว่าหลานคงเข้าใจ” มอร์แกนพูดพลางเพ่งมองสีหน้าคนตรงข้าม เขาสังเกตว่าเลโอนิ่งเงียบคล้ายพยายามคิดวิเคราะห์ ก่อนจะพยักหน้าเบา ๆ มอร์แกนคลี่ยิ้มพอใจ

“เลโอยังไม่หายดี ลุงก็ไม่ได้อยากเร่งรัด แต่ทางนั้นน่ะสิ เร่งทวงถามมาแล้ว ฝ่ายเราไปตกปากรับคำเขาไว้ตั้งแต่รุ่นคุณปู่ พอถึงเวลาก็ทิ้งภาระไว้ให้ลูกหลานอย่างเราจัดการ เห็นมั้ย คุณปู่หลานนี่แสบจริง ๆ” เขาพูดติดตลกให้บรรยากาศเงียบงันผ่อนคลายลงบ้าง แต่เลโอไม่ตอบอะไร เพียงแค่ฟังและพยักหน้าตอบรับในบางที

“รูปที่ลุงเอาให้ เห็นแล้วใช่มั้ย ว่าที่ภรรยาหลานก็ไม่ได้แย่นะ ออกจะน่ารักเสียด้วยซ้ำ ชื่ออะไรนะ อือ เอมิล...เอมิล วาลาเลีย” มอร์แกนทำท่าครุ่นคิดก่อนจะเอ่ยชื่อนั้นออกมา

เอมิล วาลาเลีย คู่หมั้นคู่หมายที่เดิมทีเป็นของไลออน พี่ชายของเลโอ จากการตกลงของนักธุรกิจรุ่นเก๋าตระกูลฮันเตอร์และตระกูลวาลาเลียที่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขกันสมัยเป็นทหาร การร่วมเป็นร่วมตายในสนามรบสร้างมิตรภาพอย่างยากจะสั่นคลอน ขณะจับปืนถือมีดเสี่ยงตายก็จะพูดกันเล่น ๆ เสมอว่าจะให้ลูกหลานแต่งงานกัน หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งรอดกลับไป และแน่นอนว่ารอด

ด้วยกันทั้งคู่

หลังจบสงครามก็ปรากฏว่ามีครอบครัว และยังได้ลูกชายอัลฟ่ากันทั้งสองตระกูลอีกด้วย ข้อตกลงจึงเลื่อนออกไปเป็นให้หลานได้เกี่ยวดองกันแทน แม้หลานหนึ่งเดียวของตระกูลวาลาเลียจะเป็นเพศชาย ทว่าเป็นโอเมก้าผู้ตั้งครรภ์เพื่อสืบพันธุ์ได้ จึงไม่มีปัญหาหากจะให้ทั้งสองตระกูลเกี่ยวดองตามสัจจะที่ให้กันไว้ตลอดมา

มอร์แกนไม่ยอมให้ลูกของเขาเป็นผู้ถูกเลือกในการคลุมถุงชนนี้ จึงเป็นโลแกนที่ยอมบิดาจอมเผด็จการแต่โดยดี ไลออน ลูกชายคนโตถูกหมั้นหมายตั้งแต่ยังเล็ก ทว่าบัดนี้ไม่มีไลออนแล้ว เหลือแค่เพียงเลโอที่ต้องรับผิดชอบส่วนนี้

เขาจำใจหรือกดดันแค่ไหนไม่มีใครทราบได้ เพราะในสายตาผู้คนทั่วไปเลโอเป็นเพียงหุ่นเชิดไร้วิญญาณที่สติคล้ายเลือนหาย ร่างกายไม่สมบูรณ์พร้อม บางทีที่น่าเห็นใจอาจเป็นฝ่ายวาลาเลียหรืออาจจะไม่ได้ไม่เสียด้วยกันทั้งคู่ เพราะยามนี้ตระกูลวาลาเลียแย่เข้าขั้นวิกฤติ หากไม่ได้ตระกูลไหนเข้ามาช่วยเกื้อหนุนเลย อาจถึงขั้นล้มละลาย

เพราะเหตุนี้มอร์แกนจึงเห็นว่าเป็นเรื่องดีสำหรับเขา หากรีบให้เลโอแต่งงานกับตระกูลกระจอกอย่างวาลาเลียก็ยิ่งกดให้เลโอจมดินอย่างไม่มีวันฟื้นคืน สุดท้ายก็ต้องพึ่งพาเขาและอาจจะตลอดไป

มอร์แกนรู้อยู่แล้วว่าเลโอคบกับลูกชายเพศรองเบต้าของตระกูลราล์ฟ ตระกูลร่ำรวยแห่งการค้าอุตสาหกรรมยานยนต์ หนุ่มคนนั้นหน้าตาสะสวย ลูกผู้ดีไม่มีที่ติ เข้าออกบ้านเลโอเพื่อมาเยี่ยมเยียนอยู่บ่อยครั้ง ทว่าหลายเดือนมานี้นาน ๆ ทีถึงจะเข้ามา อาจเป็นเพราะคนรักเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิมแล้ว หรืออาจเป็นเพราะของใหม่อย่างไรอัน ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเขาเพียงคนเดียว

มอร์แกนไม่ต้องการให้เลโอมีที่พึ่ง หากยังคบกับลูกชาย

ตระกูลราล์ฟ ยิ่งเสี่ยงต่อตัวเขาเกินไป จึงได้ให้ไรอันช่วยจัดการ ไรอันรู้จัก***อเดล***ซึ่งเป็นรุ่นน้องในคณะที่เคยเรียนอยู่แล้ว จึงตามจีบง่ายยิ่งยามที่เลโอไม่เต็มร้อยแบบนี้ โอกาสที่ทั้งคู่จะเลิกกันยิ่งสูง

ไม่นานก็ดูจะเห็นผล เมื่ออเดลที่ยังไม่ทันได้เลิกรากับเลโอด้วยซ้ำก็ติดไรอันแจยิ่งกว่าตังเม

แผนของมอร์แกนเป็นเพียงส่วนหนึ่ง ทว่าคนหมดใจจะรั้งไว้ก็คงไม่ได้เช่นกัน หากอเดลรักเลโอจริง จะนอกใจง่าย ๆ อย่างนี้ไหม แผนของมอร์แกนเป็นไปตามความตั้งใจทั้งหมด และไม่นานก็จะยิ่งง่าย เมื่อเลโอได้แต่งงานกับเอมิล อำนาจและการควบคุมจะไปไหนเสีย คงต้องอยู่กับเขาแต่เพียงผู้เดียว

...

ดวงตาทรงเสน่ห์น่าหลงใหลของเลโอพินิจมองรูปถ่ายสามนิ้วใบเดิมที่ได้มาตั้งแต่หลายวันก่อน เขาแตะปลายนิ้วก้อยทับใบหน้าเล็กในรูป ก่อนจะยกมุมปากคล้ายนึกขำ ตลกที่ดวงหน้ากระจิริดปิดได้มิดเพียงวางปลายนิ้วก้อยลงไป

เขารู้สึกถึงฝ่ามืออุ่นที่บีบนวดบ่าซ้ายเมื่อคุณย่าโซเฟียเข้ามาเงียบ ๆ พร้อมกับกระแสอบอุ่นอย่างเคย น้ำเสียงอ่อนโยนของเธอราวกับมีมนตร์ขลังทำให้ผู้ได้ฟังต้องเชื่อ เชื่อว่ามันจะเป็นไปตามคำพูดของเธอ...

“ดีแล้วลูก เป็นเอมิลดีแล้ว”

Chapter Two

แสงแดดอ่อนที่สาดผืนผ้าม่านทำให้เจ้าของใบหน้าเล็ก เกลี้ยงเกลาเผยรอยยิ้ม บิดแขนขาเหยียดคลายกล้ามเนื้อบนที่นอนอันอบอุ่น อุ่นจนไม่อยากลุกขึ้นจากที่นอน แม้อากาศจะยังหนาว แต่ถือว่าเป็นวันใหม่ที่ไม่เลว

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ชูแขนเอียงลำตัวซ้ายขวา บิดขี้เกียจอีกหน พับผ้าห่มเก็บที่นอน ตบหมอนปุ ๆ ให้เข้าที่เข้าทาง เหลือบมองนาฬิกาบอกเวลาบนผนัง ยังพอมีเวลาให้เขาได้เอื่อยเฉื่อย ไม่ต้องเร่งรีบเริ่มต้นวัน

มือขาวเรียวแง้มผ้าม่าน ใช้ดวงตางดงามมองออกไปด้านนอก ภาพที่เห็นคือความเร่งรีบและวุ่นวายของผู้คน รถและจักรยานขับเฉียดคนเดินถนน เป็นความวุ่นวายในยามเช้าที่เขาไม่เคยเห็นผ่านระเบียงห้องนอนที่บ้านเก่า ทว่าครึ่งปีมานี้ชีวิตความเป็นอยู่ของเขาและครอบครัวต้องเปลี่ยนไป เขาละสายตาจากความวุ่นวายด้านนอก กลับเข้ามามองในห้องนอนเล็ก นัยน์ตาสีเฮเซลดูเศร้าหมองในพริบตา

ห้องนอนเล็ก ๆ สีหม่น ผนังและเฟอร์นิเจอร์ที่เป็นไม้ทั้งเก่าและหมอง ระเบียงห้องเล็กแค่พอให้ไปยืนหายใจ โคมไฟตั้งโต๊ะห้อยต่องแต่ง ถ้าเพียงแค่สะกิดก็คงจะหลุดออกมา บนผนังข้างนาฬิกาแขวนยังมีรูปวาดงานฝีมือแบบอาร์ต ๆ ซึ่งคงจะเป็นของผู้เช่าเก่า หรืออาจจะเป็นของตกแต่งสไตล์วินเทจ แม้เขาจะไม่ค่อยชอบมันแต่ก็ไม่อยากแตะต้องหรือเอาออก เพราะเชื่อที่พ่อบอกว่าพวกเขาจะมาอาศัยอยู่ที่นี่ชั่วคราว

ทว่าครึ่งปีผ่านไปแล้วจนตัวเขาแทบจะชิน

เขาถอนหายใจไล่ความคิดฟุ้งซ่าน หากยังคิดอยู่อย่างนั้นไม่วายน้ำตาจะกลั้นออกมา เรื่องของผู้ใหญ่และธุรกิจนั้นช่างวุ่นวายซับซ้อน ใครผิดใครถูกไม่อาจรู้ได้ อย่างไรเสียเขาก็ต้องเชื่อฟังและเดินตามผู้ปกครอง ดีที่เรียนจบแล้ว ไม่เช่นนั้นเขาคิดไม่ออกเลยว่าจะต้องทำอย่างไรต่อไป

ส่วนตอนนี้เขาจะช่วยเท่าที่พอทำได้ แม้พ่อจะบอกว่าอย่ากังวล ให้อยู่เฉย ๆ ทว่าเขาควรจะดูแลรับผิดชอบตัวเองบ้าง จะได้ไม่เป็นอีกภาระให้พ่อต้องทุกข์ใจ อย่างน้อยของจำเป็นส่วนตัวก็ใช้เงินตัวเอง เงินไม่ได้หมั่นเข้ามาในบัญชีเหมือนแต่ก่อน จึงควรเก็บเอาไว้ หากวันใดที่ครอบครัวเกิดวิกฤติกว่านี้จริง อย่างน้อยก็มีเงินของเขาส่วนหนึ่งให้ได้พึ่งพา

ก๊อก...ก๊อก...

ขณะที่เจ้าของมือขาวคว้าผ้าเช็ดตัวและจะเดินเข้าห้องน้ำ เสียงเคาะประตูก็ทำให้จำต้องชะงักแล้วหมุนตัว เปลี่ยนเส้นทางทันใด คลุมผ้าเช็ดตัวขาวนุ่มไว้บนศีรษะ มือน้อย ๆ จับลูกบิด เปิดประตูแล้วค่อยเยี่ยมหน้าออกไปมอง

“พ่อจะไปทำธุระแล้วพาแม่ไปหาหมอด้วย ลูกจะเข้าไปที่ร้านไหม พ่อจะได้ให้กรีนมารับ”

“ไม่เป็นไรครับ ลูกจะไปที่ริเดนปาร์คก่อน นัดไว้กับรุ่นน้อง จะ

เข้าไปที่ร้านช่วงบ่าย ๆ เลย”

“ไปริเดนปาร์คยังไง ใครจะมารับ ต้องบอกพ่อด้วย”

“ลูกเดินไป ไม่ไกลเลย แค่สิบห้านาทีก็ถึง พ่อกับแม่ไม่ต้องห่วง ลูกจะระวังตัว”

ชายวัยกลางคนยื่นฝ่ามือใหญ่อบอุ่นลูบแก้มลูก สีหน้ารู้สึกผิดระคนเอ็นดูหลังได้ยินเสียงใสเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยถ้อยคำเรียบง่ายบอกไม่ให้เขากังวล เขาโน้มหน้าลงหอมขมับลูกรัก เอมิลของเขาขาวเนียนบอบบางตามแบบฉบับโอเมก้าหนุ่มซึ่งหาได้น้อย มีเพียงแค่ห้าเปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมด บ้านใดที่มีลูกหลานเพศนี้ย่อมทั้งหวงและห่วงมากเป็นธรรมดา

ชายวัยกลางคนเอ่ยประโยคที่พูดบ่อย ๆ แต่พูดเท่าไรเขาก็รู้สึกว่ายังไม่พอ

“เอมิลลูกรัก เด็กดีของพ่อ”

เอมิลส่องกระจกดูความเรียบร้อยของตัวเองอีกรอบ เสื้อไหมพรมสีขาวคอเต่าสวมไว้ด้านใน ทับด้วยสเวตเตอร์คอกลมสีครีมอีกตัว กางเกงหนังขายาวสีดำช่วยให้อบอุ่นและรองเท้าหนังสีน้ำตาลผูกเชือกดูดี เครื่องหน้าไร้ที่ติ ผิวพรรณและการแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าราคาแพงบ่งบอกฐานะและต้นทุนชีวิตอย่างไม่อาจปกปิด แม้จะเดินออกจากทาวน์เฮาส์ในย่านมนุษย์เงินเดือนแสนวุ่นวาย ทว่าผู้คนต่างมองออกจากภาพลักษณ์ของครอบครัวนี้ว่าไม่ธรรมดา

เอมิลเดินลงมาชั้นล่าง จัดเก็บเอกสารบนโต๊ะทำงานกลางบ้านของพ่อให้เรียบร้อย ก่อนจะเข้าครัว รับประทานอาหารที่แม่ทำเอาไว้ให้ก่อนออกไป แล้วจึงล้างถ้วยชามเช็ดเก็บไว้อย่างดี หยิบกระเป๋าผ้าขึ้นสะพายบ่า มองดูนาฬิกาข้อมือก็เห็นเวลาที่สมควรออกจากบ้าน มือบางปิดประตูล็อกบ้านให้เรียบร้อย แล้วก้าวเดินออกจากตรอกย่านแออัดของชุมชน

เส้นผมสีน้ำตาลเหลือบทองพลิ้วไสวยามลมเย็นพัดโชยปะทะ

ใบหน้า ผิวหน้าชาวูบจนต้องยกมือถูไปมา แล้วอังไว้บนแก้มทั้งสองไปตลอดทาง ไม่นานขาเรียวก็ก้าวมาถึงที่หมาย สวนสาธารณะใหญ่สีเขียวขจีและแม่น้ำกว้างใหญ่ที่นิ่งสงบกักเก็บความเย็นไว้ เอมิลจับจองที่นั่งหินทรายขัดที่ก่อล้อมรูปปั้นนกอินทรีตัวใหญ่ เขาวางกระเป๋าผ้าลงแล้วค้นเอาหนังสือกับชีตเรียนออกมาเตรียมไว้ติวให้รุ่นน้อง

เอมิลประกาศรับจ๊อบติวหนังสือมาได้พักหนึ่งแล้ว เมื่อเพื่อนและรุ่นน้องที่แอบปลื้มรู้ข่าว ต่างก็เข้ามารอต่อคิว ความเป็นเพศโอเมก้าก็โดดเด่นพออยู่แล้ว นิสัยยังสุภาพเรียบร้อยเป็นผู้ดีแบบที่ใครก็ไม่กล้าหยาบคายใส่เลย ใบหน้าน่ารักจิ้มลิ้มอ่อนหวานสะกดทุกสายตาคนมอง ชายได้มองก็หลงใหล หญิงได้มองก็ปลื้มหลงจนอยากเข้าใกล้พูดคุย

วันนี้เขาไม่ได้มาช่วยติวเด็กก่อนสอบไกลที่ไหน แต่เป็นสาวรุ่นน้องคนสนิทที่บอกว่าเพื่อนเธออยากจะให้ช่วยติวก่อนสอบกลางภาค แต่ดูท่าการสอบจะไม่ได้สลักสำคัญอะไรกับพวกเธอนัก เพราะคำถามล้วนไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในมือ แววตาที่พวกเธอจ้องมองรุ่นพี่คนงามก็เช่นกัน

“พี่เอมิลไม่มีแฟนใช่มั้ยคะ หมายถึงไม่เคยมีเลยอย่างนั้นเหรอ”

“ไม่มีครับ”

“ไม่ใช่ไม่มีใครเข้ามาหรอก แต่พี่เอมิลไม่ถูกใจใครใช่มั้ย ดีแล้วค่ะ หากวันใดพี่มีแฟน ทั้งหญิงทั้งชายคงได้เศร้ากันไปเป็นแถว”

“อา...ไม่ขนาดนั้นมั้งครับ”

“ขนาดนั้นเลยค่ะ ถึงพี่จะจบไปแล้ว แต่ที่มหา’ลัยยังพูดถึงพี่กันไม่ขาดสักวัน ดาวเดือนคนใหม่สู้ไม่ได้เลย”

เอมิลได้แต่หัวเราะแห้ง ๆ เขินอายก็ส่วนหนึ่ง แต่ที่สำคัญเขาคิดว่าตนยังทำงานไม่คุ้มเงินค่าติวเลย สองสาวรุ่นน้องไม่ฟังเนื้อหา

รายละเอียดที่เขาตั้งใจสรุป เอาแต่ถามคำถามส่วนตัวแทรกตลอดเวลา แม้ไม่ได้ถามลงลึกอย่างเสียมารยาท แต่ไม่เกี่ยวกับการสอบกลางภาคที่พวกเธอต้องการเลยสักนิด เอมิลรู้ดีว่าเป็นเพราะสองสาวปลื้มเขา จึงตอบและพูดคุยอย่างมีมารยาท ไม่เอ่ยตัดรอนให้ทั้งสองรู้สึกแย่

แม้แทบไม่ได้ความรู้เลย แต่สองสาวก็ยังจะนัดให้เอมิลติวอีกในครั้งถัดไป รู้สึกผิดก็ส่วนหนึ่ง แต่เงินก็จำเป็นกับเอมิลที่ทำงานอย่างอื่นไม่ได้นอกจากสิ่งนี้ เพราะพ่อเป็นห่วง ไม่อยากให้ลูกชายอย่างเขาไปทำงานพาร์ตไทม์หรืองานประจำที่เป็นลูกจ้าง ด้วยกลัวว่าจะโดนข่มเหงและเอาถูกเปรียบ

ดังนั้นสิ่งที่เอมิลทำได้ก็มีแค่ช่วยงานที่ร้านอาหาร ซึ่งเป็นร้านดั้งเดิมของแม่ที่ทำกับเพื่อนตั้งแต่ยังสาว แม้เพื่อนของแม่จะเลิกทำและโอนกิจการให้แล้วทั้งหมด แต่แม่ก็ยังรักร้านอาหารเล็ก ๆ แห่งนี้จนไม่คิดจะปิดมัน ทว่าร่างกายที่ไม่แข็งแรงเพราะโรคประจำตัวทำให้แม่ดูแลไม่ได้เต็มที่ เอมิลจึงอาสาดูแลแทนเพราะรักร้านอาหารที่เห็นมาตั้งแต่เด็กแห่งนี้เช่นกัน

“จะไปแล้วเหรอครับ”

เสียงทุ้มดังมาจากทางด้านหลัง ก่อนจะมีแก้วกระดาษอุ่นแนบหลังมือขาวบาง เอมิลหันไปหา เห็นชายคุ้นตาที่เจอบ่อยครั้งในช่วงนี้ เขามักเข้ามาหาแล้วบอกว่าเจอกันด้วยความบังเอิญ ซึ่งเอมิลก็คิดว่าบังเอิญบ่อยจนเกินไป ครั้นพูดไปแบบนั้น อีกฝ่ายก็จะหัวเราะ

“วันนี้พี่บังเอิญมาทำอะไรที่นี่ล่ะครับ”

“หึ ๆ บังเอิญเดินชมวิวเรื่อย ๆ แล้วก็บังเอิญซื้อกาแฟกับอีกแก้วเป็นโกโก้ร้อนพอดี” ชายหนุ่มพูดพลางส่งแก้วโกโก้ร้อนให้

“ครับ บังเอิญมากเลย”

“จริง ๆ พี่ว่าเป็นพรหมลิขิตมากกว่า”

สองสาวรุ่นน้องได้ฟังก็แทบละลาย ยืนกรี๊ดโดยพยายามเก็บอาการที่สุด พวกเธอเดินจากมาหลังจากโบกมือลารุ่นพี่ที่มีชายหนุ่มผมสีบลอนด์ทองมาแซว เพิ่งพูดกันไปหยก ๆ ว่าไม่อยากให้รุ่นพี่เอมิลมีแฟน แต่พอเขายืนเคียงหนุ่มหล่อคนนั้นก็ดูเหมาะสมอย่างปฏิเสธไม่ได้

ชายหนุ่มหล่อเหลาและแก่กว่า ดูภูมิฐานในชุดสูท ดูดีทุกกระเบียดนิ้ว รอยยิ้ม สายตาที่มองคู่สนทนาดูอ่อนโยนและช่างตามอกตามใจ หากเป็นแฟนกัน พวกเธอคงไม่เสียดายรุ่นพี่เอมิลแล้ว

“ขอบคุณสำหรับโกโก้ครับ จะเสียมารยาทมั้ยหากต้องขอตัว” เอมิลเอ่ยขึ้นหลังจากนั่งคุยกับชายหนุ่มจนโกโก้ร้อนหมดแก้วแล้ว รอยยิ้มบ่งบอกว่าเขาเกรงใจ แต่หากไม่เอ่ยขอตัว ก็คงจะเสียเวลาไปพอสมควร เขายังมีร้านที่ต้องไปช่วยงานอีก

“จะไปที่ไหนต่อ พี่ขออาสาไปส่งได้มั้ย” รอยยิ้มอ่อนโยนประทับบนใบหน้าชายหนุ่มพร้อมเอ่ยถาม

“ไม่ดีกว่าครับ ผมจะไปที่ร้าน เดินไปขึ้นรถไฟฟ้าแป๊บเดียวก็ถึง”

“จากที่นี่ไปสถานีรีเทลต้องเดินราวยี่สิบนาทีเลย” ชายหนุ่มพูดพลางทำคิ้วตกเป็นเชิงอ้อนวอน

“ครับ ไม่เป็นไร เดินได้ ชินแล้ว”

ชายหนุ่มเงียบ จ้องตาคู่งามอย่างเว้าวอน ก่อนจะพยักหน้ายอมรับการตัดสินใจแล้วต่อรอง

“ได้ครับ พี่ไม่ขับรถไปส่ง แต่เดินไปส่งนะ แล้วก็ขึ้นรถไฟฟ้าด้วย ไปจนถึงที่ร้านเลย”

เอมิลอมยิ้มพลางพยักหน้าจำยอม ลุกขึ้นเดินนำชายหนุ่มไป

ด้วยรูปร่างเล็กกว่าชายทั่วไปหลายส่วน ทั้งใบหน้างดงามผิวพรรณ และกลิ่นหอมที่เป็นเอกลักษณ์ ชายและหญิงเพศโอเมก้าจึงต้องระวังตัวให้มากที่สุด พ่อแม่บอกตั้งแต่เด็กว่าไม่ให้เขาไปกับ

คนแปลกหน้า และแม้ว่าเอมิลจะรู้จักหน้าค่าตาชายหนุ่มผู้นี้อยู่บ้าง ทว่าเอมิลก็ยังคงไว้ตัว ไม่ใกล้ชิดเกินควร อีกทั้งยังเกรงอกเกรงใจเขาตามนิสัยส่วนตัว

ชายคนนี้เป็นเพื่อนอาจารย์หนุ่มที่เอมิลสนิทและนับถือ เมื่อครั้งเขาเข้าไปขอคำปรึกษาอาจารย์เรื่องการหารายได้พิเศษอย่างการติว จึงได้เจอกับชายผู้นี้ที่อาจารย์ของเขาแนะนำให้รู้จักกัน ต่อมาก็บังเอิญได้เจอกันอยู่เรื่อย ๆ บังเอิญมากเกินไปจนเอมิลรู้ตัวว่าแบบนี้ไม่ปกติ

ประสบการณ์ที่มีคนเข้าหาอยู่ตลอดเวลาทำให้เอมิลฉุกคิดได้บ้าง รู้ว่าชายหนุ่มเข้าหาเขาเพราะอะไร หากไม่แสดงกิริยาคุกคามมากไป เอมิลก็ยินดีพูดคุยด้วย คบหาดูใจกันไปเรื่อย ๆ ไม่รีบร้อนเกินควร เอมิลไม่ได้ปิดกั้นตัวเอง เพียงแต่ไม่เคยคิดเรื่องความรักอีกอย่าง...สิ่งเดียวที่เขาคิดและเป็นห่วงกว่าสิ่งใดก็คือเรื่องอนาคตและความเป็นอยู่ของครอบครัว ไม่ควรเอาเรื่องอื่นเข้ามากินพื้นที่ในสมอง

ทว่าการเข้ามาของอีกฝ่ายก็ไม่ได้รกสมองเขาแต่อย่างใด กลับกันช่วยให้เขาได้ผ่อนคลายบ้าง ยามมีคนได้พูดคุยเรื่องราวสัพเพเหระทั่วไปก็ช่วยให้ลืมความเครียดที่สุมใจพอสมควร อีกอย่าง...ชายหนุ่มดูสุภาพ ให้เกียรติ ไม่สร้างความขุ่นเคืองใจยามที่ได้อยู่ด้วยกัน

“พี่ไม่มีบัตร เราจ่ายให้ หายกันกับค่าโกโก้นะครับ”

“หึ ๆ ครับ ขอโทษนะ พี่ลืมคิดไป”

เอมิลยิ้มหวาน บอกว่าไม่เป็นไร หลังมาถึงจุดขึ้นรถไฟฟ้า เขาพบว่าชายหนุ่มใส่สูทไม่มีทั้งตั๋วขึ้นรถและเงินสดติดตัว คงยุ่งยากและเสียเวลาหากจะให้คนที่อุตส่าห์เดินมาส่งไปกดเงินสดตามตู้ หรือซื้อตั๋วด้วยบัตรเครดิต

ในรถไฟฟ้าเอมิลนั่งลงโดยมีชายหนุ่มยืนอยู่ข้าง ๆ คอยกันไม่ให้ใครได้โดนตัวหรือเข้าใกล้ร่างบาง มิหนำซ้ำตอนขึ้นมายังเลือก

ที่นั่งที่ด้านข้างเป็นผู้หญิงให้เอมิล ความหล่อเหลาและรูปร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มสะกดทุกสายตา ทว่าภาพในดวงตาคมนั้นกลับมีเพียงชายหนุ่มที่นั่งเรียบร้อยอย่างลูกผู้ดี

“แล้วพี่จะกลับยังไง”

“เดี๋ยวมีคนมารับครับ นั่นไง มาพอดีเลย วันนี้สนุกมาก หายคิดถึงไปได้นิดนึง หวังว่าอีกไม่นานจะบังเอิญเจอกันนะครับเอมิล”

“หึ ๆ ขอบคุณมากครับ ***พี่ไรอัน***”

มือเรียวจัดปกเสื้อของร่างที่สูงกว่าตนเพียงนิด ปัดอีก สองสามที ก่อนจะคิดว่าเสร็จสิ้นและดูดี เขายกมือออก ช้อนตาจ้องหน้าชายที่ยังคงหล่อเหลาดูดี สันกรามคมชัด สีหน้าเย็นเยียบหยิ่งทะนง ขนคิ้วดกเข้มรับกับดวงตาคมดุดัน ทว่าหากเขายกยิ้มเพียงนิด นัยน์ตาที่คมดุจะเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน มีเสน่ห์อย่างยากจะห้ามสายตามอง

“เลโอ คุณหิวแล้วใช่มั้ย” เอ่ยคำถามเสียงหวาน ก่อนจะรอฟังคำตอบที่นานเกินกว่าปกติที่จะได้ยิน

“อือ” ตอบในลำคอ แค่นั้นก็ถือว่าได้ตอบแล้ว

คนร่างเพรียวจูงเลโอให้เดินไปตามทางที่ตนนำ เป้าหมายคือห้องรับประทานอาหารใหญ่โตหรูหราภายในบ้าน ลากเก้าอี้แล้วจับไหล่หนากดลงเบา ๆ ให้เขานั่งลง ส่งซิกบอกกับแม่ครัวให้เตรียมอาหารขึ้นโต๊ะ ก่อนจะหย่อนกายนั่งเก้าอี้ด้านข้างเพื่อคอยดูแล

อเดลไม่ได้ค้างที่นี่ เขาเพียงมาหาเลโอตั้งแต่เช้า ตั้งใจที่จะใช้เวลาทั้งวันเพื่อดูแลและจัดการเรื่องที่ค้างคาให้จบเสียที เรื่องที่คิดว่าตัดสินใจดีแล้ว หลังจากคลุมเครืออยู่ภายในจิตใจมาเนิ่นนาน

“เลโอ อะ ทานนี่สิ”

ปลายแหลมของส้อมจิ้มอาหารถูกส่งไปตรงหน้า เลโอผงะถอยอย่างลืมตัว ก่อนจะสบสายตาเพียงครู่แล้วอ้าปากรับอาหารใน

มือนั้นไว้ ทั้งที่ใจจริงแล้วไม่อยากได้มันเลย ไม่อยากได้อีกแล้ว และตลอดไป...

หมดรักไหม? เขาตอบไม่ได้

ยังรักอยู่ไหม? ตรงนี้ก็ไม่แน่ใจ

หลังจากรับรู้เรื่องราวทั้งหมด ความจริงที่ว่าเขากลายเป็นตัวโง่งมและถูกคนรักที่เคยไว้ใจสวมเขา เลโอรู้ทั้งหมดว่าอเดลเปลี่ยนไปอย่างไรบ้าง ตั้งแต่เขาต้องทำตัวอย่างคนป่วย เชื่องช้า และสมองสั่งการย่ำแย่ เป็นผลพวงจากความตั้งใจของใครบางคน เพราะอย่างนั้นอเดลคงเสียใจ ผิดหวัง ก่อนจะเจอคนใหม่และเปลี่ยนไปในที่สุด

คนใหม่ที่ว่าคือ ***ไรอัน ลูกพี่ลูกน้องของเขา***...

เดิมทีเลโอไม่ได้อยากปิดบังหรือหลอกลวงคนรัก แต่ประสบการณ์ที่ได้พบเจอบอกว่าเขาไม่อาจไว้ใจใครได้ คิดว่ารอก่อน พวกเขารักกัน เพราะฉะนั้นอเดลคงรอได้ ให้แผนการที่วางไว้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นอีกหน่อย เมื่อนั้นเขาถึงจะบอกอเดล

ทว่าไม่ใช่...เป็นเรื่องจริงที่เวลาพิสูจน์ใจคน

พิสูจน์ว่าไม่ได้รักกันจริง อเดลยังคงวนเวียนอยู่ในชีวิต จากเดิมทีที่มาหาแล้วใช้เวลาร่วมกันทั้งวันก็เริ่มน้อยลง น้อยลงจนถึงขั้นว่าเป็นเดือนจึงจะมาสักหน และอยู่ด้วยไม่นานก็แสดงสีหน้าว่าหงุดหงิดรำคาญแล้วกลับไป

“เอาชิ้นนี้สิ ผมหั่นไว้ให้แล้ว”

เนื้อตุ๋นหั่นชิ้นถูกส่งมาให้ในจานตรงหน้าพร้อมรับประทาน เลโอมองครู่หนึ่งก่อนจะเมินมันแล้วหั่นชิ้นเนื้อใหญ่ ๆ ด้วยตัวเอง แต่มีดก็กระเด็นหลุดมือ ส่งเสียงโครมคราม โต๊ะอาหารอย่างผู้ดีเลอะเทอะ เขาได้ยินเสียงถอนหายใจ

อเดลหลับตาพร้อมถอนหายใจหนัก ระงับโทสะที่พวยพุ่ง เขาคิดว่าจะอยู่ดูแลทั้งวันเพื่อชดเชยความรู้สึกผิดที่ติดหนึบในใจ ทว่า

เวลานี้รู้ตัวแล้วว่าไม่อาจทนได้อีกต่อไป เขาทนมามากพอแล้ว เพราะหวังว่าจะได้คนรักที่ดูดีเก่งกาจคนเดิมกลับมา

ยามที่ใจหวั่นไหวไปแล้ว อเดลก็พยายามรั้งตัวเองเอาไว้ เพราะเสียดายความรักความดีที่มีให้กันของเลโอ จึงไม่ยอมตัดขาดไปเสียที แต่ตอนนี้เมื่อมีคนใหม่เข้ามาให้เปรียบเทียบ ไยเขาต้องทน ในเมื่อไม่รู้ว่าเมื่อไรจะได้ความรักดี ๆ กลับคืน

อเดลลืมตามองคนตรงหน้า ระงับความขุ่นเคืองที่อาจออกมาทางน้ำเสียง จึงได้พูดเบา ๆ แสนเบาว่าขอจบ จากนี้พวกเขาเลิกกัน เขาเสียใจที่เหตุการณ์ต้องเป็นแบบนี้ ยอมรับว่าหัวใจที่เคยให้บัดนี้ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว แต่ยังขอที่จะเป็นเพื่อนกัน และจะเข้ามาเยี่ยมเยือนเหมือนเดิมหากมีเวลา

“เลโอ คุณ...โอเคมั้ย”

หลังคำถาม เลโอเงียบไปห้าวินาที ก่อนจะพยักหน้าเบา ๆ ด้วยแววตาและสีหน้าที่อ่านไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่ อเดลคงคิดว่าชายหนุ่มคงเสียใจมาก แต่ด้วยสมองประมวลผลเชื่องช้า เลโอจึงมีท่าทีที่เงียบเหมือนอย่างที่เป็นทุกที

กลับกันเลโออยากตอบคำถามนั้นว่าโอเค...เขาโอเคมาก ๆ ที่อึดอัดมาเนิ่นนานจบลงในวันนี้เสียที ตั้งแต่รู้ว่าอเดลเปลี่ยนไปเพราะใครและอะไร เลโอก็ไม่อยากพูดคุย ไม่อยากเห็นหน้า เขารังเกียจครอบครัวและคนที่อเดลเข้าไปพัวพัน พานให้ขยะแขยงอเดลทั้งที่รู้ว่าไม่ควร

อเดลไม่รู้เรื่องปัญหาภายในของเลโอ และไม่รู้ว่าไรอันเป็นหนึ่งในเครือญาติของเขาด้วย แม้ว่าไม่รู้ ทว่าปฏิเสธไม่ได้เลยว่าอดีตคนรักของเขานอกใจ จริงอยู่ว่าใครจะยังรักมั่นคง ทั้งที่มีทางเลือกการยอมอยู่กับคนเชื่องซึมคงไม่ใช่สิ่งที่ใครอยากเผชิญ

แต่จะดีกว่านี้หากว่าอเดลยอมบอกกันก่อนที่จะคบใคร เขาคงไม่โกรธ ไม่เกลียด เพราะรู้ว่าพวกเขาไปกันต่อไม่ได้ แม้เสียใจและ

ผิดหวังในตัวอดีตคนรักอยู่บ้าง ทว่าหลังจากได้ยินคำตัดจบที่เฝ้ารอ เขากลับรู้สึกโล่งยิ่งกว่าเคย

ไม่มีอีกแล้วความอึดอัดที่ได้ยินเสียง ความหงุดหงิดที่ต้องรับสัมผัสจากมือนั้น ความขุ่นเคืองที่ต้องมารับรู้ว่าอีกฝ่ายทำอะไรลงไปแล้วยังมาปั้นหน้ายิ้มให้กัน เพราะฉะนั้นจบกันแล้ว จบไปเลยนั่นแหละดี

Chapter Three

“พ่อขอโทษลูกรัก เอาเปรียบลูกอยู่เรื่อยเลย”

“อย่าพูดแบบนั้นครับ ลูกรู้ว่าพ่อทำดีที่สุดแล้ว”

คนพ่อรวบกอดลูกรัก พรมจูบเส้นผมนุ่มนิ่มหลายครั้งหลายหน หวังชดเชยความผิดในความคิดตัวเอง เขาไม่อาจช่วยลูกจากการแต่งงานคลุมถุงชนที่พ่อของตนเลือกคู่ไว้ให้หลานรักตั้งแต่เยาว์วัย

หลายเดือนก่อนการเสียชีวิตของคู่หมั้นคู่หมายลูกชายผู้น่ารักออกข่าวใหญ่โต เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เหมือนอุบัติเหตุ ทั้งที่ใครก็รู้ว่าเป็นอุบัติเหตุที่จงใจ ***อังเดร***จึงคิดเอาเองว่าสัญญาเป็นโมฆะไปแล้ว ในเมื่อไม่มีคู่หมั้นของลูก จึงไม่ได้บอกเอมิลให้รับรู้ถึงเรื่องที่ผู้ใหญ่คิดจะจับคู่ให้หลาน แต่เขาคิดผิดเมื่อจู่ ๆ ทางนั้นก็ทวงถามหลังกำหนดแต่งงานที่ล่วงเลยมาสักระยะหนึ่ง ฤกษ์ที่ว่าคือหลังจากเอมิลมีอายุครบยี่สิบเอ็ดปี ซึ่งเรียนจบมหาวิทยาลัยพอดี

เขาพยายามช่วยลูกปฏิเสธ อ้างเหตุผลว่าคู่หมั้นของลูกที่ชื่อ

ไลออนไม่อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นควรให้จบไป ไม่ต้องเกี่ยวข้องกันอีกเลย อย่างไรทางนั้นก็คงไม่อยากเกี่ยวดองกับตระกูลที่มีปัญหาอย่างพวกเขา อีกทั้งเขาก็ไม่อยากมอบลูกรักให้ชายที่ไม่รักไม่เห็นคุณค่าย่ำยี ตระกูลฮันเตอร์น่าจะเข้าใจว่า เกี่ยวดองกับตระกูลนี้ย่อมได้ไม่คุ้มเสีย

ทว่าเขาคิดผิด เพราะดูเหมือนทางนั้นจะอยากเกี่ยวดองกับตระกูลเขาเสียมาก ๆ บอกยังมีหลานชายคุณฮันเตอร์อีกคนซึ่งเป็นผู้น้องของไลออน ชื่อว่าเลโอ อังเดรอ่านรายละเอียดคำสั่งเสียของทั้งพ่อและตระกูลฮันเตอร์อีกครั้ง ปรากฏว่าไม่ได้มีการระบุไว้ว่าใครจะต้องแต่งงานกัน เพียงแต่ต้องเป็นหลานของทั้งสองตระกูลที่สามารถสืบสายเลือดได้ แล้วอย่างนั้นจะเป็นใครได้ ถ้าไม่ใช่ลูกรักโอเมก้าอย่างเอมิล กับหลานชายของฮันเตอร์สักคน

“พ่อจะคุยกับเลโอ หลังจากแต่งกันไปแล้วค่อยหย่า ใครจะคิดยังไงก็ช่าง ลูกพ่อน่ารัก เพราะงั้นให้อยู่กับพ่อแม่ ไม่ต้องมีครอบครัวก็ได้”

เลโอก็ยังหนุ่ม น่าจะไม่เต็มใจกับการแต่งงานแบบคลุมถุงชนเสียเท่าไร เพราะฉะนั้นเขาจะคุยกับเจ้าตัวให้ช่วยเอ็นดูเอมิลและอย่ารังแกจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม เมื่อนั้นจะนำลูกชายกลับคืนสู่อ้อมกอดให้จงได้ ใครจะคิดว่าการหย่าจะทำให้เอมิลมีจุดด่างพร้อยก็ช่าง เพราะครอบครัวนี้รักลูกเสียยิ่งกว่าอะไร ยอมไม่ได้หากลูกต้องเสียใจและถูกย่ำยี ทั้งที่ไม่ได้เต็มใจแบบนั้น เขาจะใช้น้ำเย็นเข้าลูบวอนขอเลโอแบบดี ๆ ชายหนุ่มคงจะฟังและยอมให้เกียรติผู้ใหญ่อย่างเขา

“อย่าโทษตัวเอง ลูกเข้าใจ ไม่โกรธคุณพ่อ ไม่โกรธคุณปู่ ไม่โกรธใครเลย”

“โถ เทวดาน้อยของพ่อ แสนดีอะไรขนาดนี้”

เขากอดแน่น ๆ และหอมศีรษะมนอีกหลายที เอมิลน่าเอ็นดู

ขนาดนี้ หวังว่าเลโอจะเข้าใจ

เอมิลไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็น เลโอ ฮันเตอร์ แต่ถ้าเป็น พี่ไลออน เขาเคยเห็นอยู่ราวสองครั้งตอนคุณปู่พาไปเจอเมื่อครั้งยังเด็ก ทว่าเด็กเกินไปจนจำหน้าไม่ได้แล้ว อีกทั้งพอโตขึ้น โครงหน้าก็เปลี่ยนไป ไม่ใช่แค่พี่ไลออน เขาเองก็เช่นกัน

เอมิลครุ่นคิดพลางเลือกชุดที่จะใส่ในวันพรุ่งนี้ ชุดสุภาพที่ใส่เพื่อไปวัดชุดแต่งงาน แม้จะกะทันหันและน่าตกใจไปบ้าง ทว่าเอมิลก็พยายามไม่แสดงออกทางสีหน้าและอาการมากนัก เพราะไม่อยากให้พ่อกับแม่รู้สึกผิดและเป็นกังวลยิ่งกว่าเดิม

แน่นอนว่าเอมิลตื่นเต้น จู่ ๆ ก็จะได้สามีกะทันหัน ไม่รู้จักหน้าค่าตาและอุปนิสัยว่าที่สามี แม้แต่ชื่อก็เพิ่งรู้ตอนพ่อบอกเมื่อครู่นี้ ร่างเล็กเป่าลมออกปาก ระงับความตื่นเต้นที่ได้รับรู้เรื่องราว หยิบเชิ้ตแขนยาวสีขาวออกมาแขวนกับเสื้อโคตตัวยาวสีครีม ลองทาบดูสีไม่ฉูดฉาดและดูสุภาพก็เป็นอันใช้ได้ ก่อนจะค้นเอากางเกงสแล็กสีดำขายาวพอดีตัว พยักหน้าเบา ๆ คิดว่าชุดสำหรับพรุ่งนี้เหมาะสมดูดี

ร่างเล็กนอนพลิกไปพลิกมาบนฟูกนุ่ม กะพริบตาปริบจนขนตางอนพลิ้วไหว โอเมก้าแรกแย้มตื่นเต้นจนส่งกลิ่นดอกการ์ดีเนียฟุ้งกระจายทั่วห้อง เป็นกลิ่นหอมที่บรรเทาความเครียดและช่วยให้ผ่อนคลาย ทว่าเจ้าของกลิ่นกลับตื่นเต้นระคนกังวล

ว่าที่สามีของเขาเป็นเพศชายอัลฟ่า เพศรองที่น่าเกรงขามซึ่งหาได้น้อย และมีแค่เพียงสิบห้าเปอร์เซ็นต์ของจำนวนประชากร เขาเคยได้ศึกษาและอ่านมาจึงรู้คร่าว ๆ ว่าเพศชายอัลฟ่านั้นมีร่างกายแข็งแรง สติปัญญาเฉียบแหลม อีกทั้งฟีโรโมนที่น่ายำเกรงยังเป็นภัยต่อโอเมก้าอ่อนแอ

เอมิลไม่เคยมีเพื่อนเป็นอัลฟ่า ที่ใกล้ชิดที่สุดก็มีเพียงคุณพ่อ

ใจดีของเขาเท่านั้น เพราะอย่างนั้นจึงไม่รู้ว่าอัลฟ่าคนอื่นจะมีปฏิกิริยาอย่างไรยามที่โกรธ เพราะพ่อของเขาเป็นอัลฟ่าแสนดีที่รักครอบครัว

อย่างไรเสียไม่ว่าใครย่อมต้องมีเหตุผล จะเป็นอัลฟ่าหรือเพศรองไหน ก็คงไม่น่ากลัวหากว่าเขาทำตัวดี ๆ คิดได้อย่างนั้นเอมิลจึงปฏิญาณกับตนไว้ จะทำตัวนอบน้อมไม่ให้อีกฝ่ายขุ่นเคืองใจในระยะเวลาที่ต้องอยู่ด้วยกัน

“เด็กดีของแม่ มือเย็นอย่างนี้ใส่ถุงมือไหม”

เอมิลส่ายหน้าเบา ๆ เงยหน้าส่งยิ้มหวานไม่ให้แม่เป็นกังวล เขาแต่งตัวพร้อมแล้ว นั่งรอบนโซฟา ลุ้นว่าเมื่อไรเสียงกริ่งหน้าประตูจะดัง มีแม่นั่งรอเป็นเพื่อน จับมือเรียวบางของลูกรักบีบนวด แม่ช่วยให้ผ่อนคลาย แม่ชวนคุยเรื่อยเปื่อยให้ลูกรักคลายความตื่นเต้นไปบ้าง ไม่นานกริ่งก็ดัง ร่างเล็กสะดุ้งโหยง

แม่อาสาเดินไปเปิดประตูให้ เอมิลเดินตามมาติด ๆ เยี่ยมหน้าเห็นบุรุษร่างใหญ่ใส่สูทยืนรอหน้าประตูบ้าน อีกฝ่ายค้อมศีรษะทำความเคารพพวกเขาก่อนที่แม่และเอมิลจะทำแบบเดียวกัน

“ผมมารับคุณเอมิล วาลาเลีย ตามที่เรียนแจ้งไว้ก่อนหน้าครับ”

เอมิลพยักหน้าก่อนจะเอ่ยลาแม่แล้วเดินตามชายใส่สูทที่เดินนำไปเปิดประตูรถรอ

ภายในรถเงียบสงัด แม้เอมิลจะอยากถามอยากพูดคุยกับชายที่มารับ แต่ไม่กล้า เขาอยากรู้ว่าต้องไปที่ไหนหรือร้านใด แล้วเลโอ อยู่ที่ไหน อยากถามกระทั่งว่าเลโอเป็นคนแบบไหน สุขุม นิ่งเงียบหรือขี้เล่น ใจดีแบบพ่อเขา แต่เมื่อคุณคนขับรถไม่มีท่าทีจะสนใจสุดท้ายเอมิลจึงปล่อยความคิดเหล่านั้นไป

สายตาเขากลับมาจดจ่อทางเข้าร้านหรู รถเคลื่อนเข้าใต้อาคารและเทียบจอดหน้าประตูทางเข้า ก่อนจะมีพนักงานหญิง

สองคนในชุดตัดเย็บอย่างดีมายืนรอ แล้วประตูรถก็เปิดออกเป็นสัญญาณให้เอมิลก้าวขาลง

เอมิลถูกเชิญให้วัดขนาดทุกส่วนของร่างกายตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า พนักงานสาวหลายคนยิ้มแย้มเป็นมิตร ทว่าไม่มีการถามไถ่ หรือให้เขาเลือกแบบชุดด้วยตัวเอง ราวกับพวกเธอรู้อยู่แล้วว่าเขาต้องใส่หรือเหมาะกับชุดแบบใด

“เป็นเกียรติมากค่ะ ที่ห้องเสื้อเดรสซี่ได้ตัดชุดเจ้าสาวให้แก่คุณเอมิล คุณเป็นโอเมก้าคนที่สองที่เราได้รับใช้ เพราะฉะนั้นทางเราจะทำเต็มที่ รับรองว่าวันงานคุณเอมิลต้องสวยและโดดเด่นมากค่ะ”

เจ้าของห้องเสื้อมาส่งว่าที่เจ้าสาวขึ้นรถด้วยตัวเอง ตื่นเต้นที่ได้รู้ว่าจะต้องตัดชุดให้แก่เจ้าสาวโอเมก้า หลังจากเคยตัดชุดให้แก่คุณเวียวาซิล โอเมก้าซายซูเปอร์สตาร์คนดัง ก็หาได้น้อยมากที่จะได้พบคนงามสะดุดตา

ขึ้นชื่อว่าเพศรองโอเมก้าย่อมมีเสน่ห์อย่างที่เล่าขานกันมาชั่วลูกชั่วหลาน แค่เพียงได้เห็นก็ซ่างติดตา ยิ่งกลิ่นกายหอมยิ่งชวนให้เคลิบเคลิ้มตรึงใจ น่าเสียดายที่จมูกเบต้าอย่างเธอไม่อาจได้กลิ่นคนงาม ทั้งที่มีโอกาสได้เข้าใกล้ขนาดนี้ ทว่ารูปลักษณ์และความขาวบริสุทธิ์เปล่งประกายนั้นช่างยากที่จะเดาว่ากลิ่นไหนที่เป็นเอกลักษณ์ของเจ้าตัว

และน่าเสียดายยิ่งกว่าที่ได้รู้ว่าใครจะได้เป็นผู้ครอบครองโอเมก้าน้อย ชายหนุ่มหล่อเหลาที่เคยเพียบพร้อมทั้งเพศรอง ฐานะ และสติปัญญา ทว่าบัดนี้เป็นที่โจษจันว่าไม่เหมือนเดิม ความไม่สมบูรณ์แบบนี้คงทำให้ชายทั้งหลายเสียดายที่เขาจะได้โอเมก้างามไปครอบครอง

การแต่งงานเป็นเพียงพิธีหนึ่งที่ต้องจัดขึ้นเพื่อให้เขาได้ มีภรรยาอย่างไม่เต็มใจก็เท่านั้น เลโอจึงไม่แม้จะยอมเสียเวลาเพื่อวัดตัวตัดชุด หรือทำความรู้จักเจ้าสาวก่อนเข้าพิธี เขายังคงเอาแต่หมกตัวอยู่กับเอกสารและห้องทำงานรกอย่างกับรังหนู ง่วนกับการศึกษาและค้นหาข้อมูลที่คิดว่าจำเป็น

“คนเฉื่อยโชคดีจังนะ”

“ยังไง?”

“อกหักจากอดีต ก็ได้โอเมก้าคนสวยมาดามใจ”

“รู้ได้ยังไงว่าสวย”

“โอเมก้าไม่สวยมีที่ไหน ขึ้นชื่อว่าโอเมก้าย่อมมีเสน่ห์จนยากจะต้านทาน ระวังเลย คุณชายเฉื่อยจะหลงกลแผนร้าย”

“Port W&B กับ Positioning เรียนกับใครได้บ้าง”

“เปลี่ยนเรื่องไวเชียว รอคุณบิลอยู่ วันก่อนเห็นบอกว่าหาได้แล้วคนนึง”

“ขอบใจ เคล”

“แต่งงานกับฉันแทนสิ เพื่อนรัก”

“ไหนว่าจะแต่งกับโอเมก้าสักคน”

“อา...ใช่ ลืมไป”

เสียงก้องออกมาจากเครื่องมือสื่อสารที่เปิดลำโพงไว้ ปลายสายเป็นใครบางคนที่เลโอคุ้นเคยเป็นอย่างดี เจ้าของน้ำเสียงยียวนแซวเขาเป็นระยะ ทว่ากลับจริงจังและมีสาระทุกครั้งเมื่อเขาถามคำถามออกไป

เคลลี่เป็นเพื่อนสนิทที่เรียนต่างแดนด้วยกัน นอกจากนี้เลโอยังมีเพื่อนอีกหลายคน ที่สนิทและยังคงติดต่อกันไม่ขาด สมัยเรียนการเลือกเพื่อนก็เพียงคุยกันถูกคอและไปด้วยกันได้ทุกเรื่องแค่นั้น อาจจะขัดแย้งกันบ้าง แต่สุดท้ายก็ยังคบกันอยู่ดี เป็นเพื่อนกันมาจนถึงทุกวันนี้ วันที่เขาเดือดร้อนก็ยังมีเพื่อนคอยช่วยเหลืออย่าง

เต็มใจ

เคลลี่ ซาวาเรส เป็นทายาทเจ้าพ่ออุตสาหกรรมเหมืองแร่ แน่นอนว่าเลโอคุ้นเคยกับครอบครัวเคลลี่เป็นอย่างดี การเรียนของเขา งาน และการศึกษาข้อมูลทางธุรกิจจึงมีครอบครัวซาวาเรสคอยหนุนหลังอย่างลับ ๆ แน่นอนว่าต้องปกปิดจนกว่าจะถึงวันที่เขาแกร่งพอจะทวงทุกอย่างคืน

“เอาจริง ๆ นะเลโอ ถ้านายไม่สูงกว่าฉันสองเซ็นต์ครึ่ง ฉันยอมแต่งกับนายเลยนะ ถึงไม่ได้รักแบบคนรักก็ไม่เป็นไร อย่างน้อยก็พอได้ช่วยดูแลกัน พูดน้อยไม่ขี้บ่นแบบนาย ยังไงเราก็อยู่ด้วยกันได้เนี่ยฉันยอมเสียสละมากมายขนาดนี้ ซึ้งไหมล่ะ แต่ถ้าไม่ตัดกระดูกออกสักสองข้อก็อย่าหวังว่าฉันจะเอา”

“แทนที่จะให้ฉันตัดกระดูก ทำไมนายไม่ไปศัลยกรรมเพิ่มส่วนสูงแทนล่ะ”

ชายหนุ่มง่วนอยู่กับการศึกษาค้นคว้า แม้ไม่ใส่ใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับชีวิต แต่ก็ฉุกคิดได้เป็นหน ๆ เมื่อมีความคืบหน้าส่งมารายงานโอเมก้าว่าที่เจ้าสาวที่ซื่อเอมิลไปวัดตัวที่ห้องเสื้อหรูเรียบร้อยแล้ว และเขาคงต้องส่งข้อมูลในส่วนนี้ของเขาอย่างละเอียดให้แก่ทางร้านอีกที

เลโอละสายตาจากหนังสือหลายเล่มตรงหน้า ก่อนจะเหลือบไปเห็นตัวอย่างการ์ดแต่งงานหลากหลายแบบที่มีคนส่งมาให้เลือกหลายวันก่อน เขาถอดแว่นออกแล้วหยิบใบหนึ่งขึ้นมาดู ยังไม่ได้เลือกเพราะไม่มีเวลาจะสนใจ ครั้นจะบอกคนที่จัดการว่าเอาแบบไหนก็ได้ก็จะดูไม่มีมารยาท เดี๋ยวคนจะคิดไปว่าเขาไม่เต็มใจแต่งงาน จึงทำทีนิ่งเงียบใช้เวลาคิด สุดท้ายหญิงที่คุณลุงส่งมาไม่อาจรอไหว จึงให้เวลาเขาได้คิดแล้วจะมาเอาคำตอบอีกที

มือหนาหยิบวางใบแล้วใบเล่า สมองก็คิดถึงบางอย่างเพลิน ๆ บางอย่างที่ตลกและน่าเอ็นดู วันก่อนคุณอังเดร วาลาเลีย ว่าที่พ่อตา

อุตส่าห์เข้ามาหาถึงที่บ้าน บอกกล่าวกับเขาให้ช่วยเอ็นดูลูกชายโอเมก้าของตัวเอง อย่ารังแกให้ร่างกายและจิตใจบอบช้ำ ซ้ำบอกจะให้ลูกของตนและเขาหย่ากันหลังจากถึงเวลาที่สมควร

หากเป็นสถานการณ์ปกติเขาคงจะเห็นใจและยกเลิกงานแต่งเมื่อไม่เต็มใจทั้งสองฝ่ายก็ไม่ควรที่จะฝืนกัน ทว่าเวลานี้เขาเป็นเพียงหมากที่ต้องเดินตามเกมตาแก่โลภมากนั่น เพราะฉะนั้นจึงต้องทำโง่งมอ่อนข้อไม่ปฏิเสธอันใด จะมีก็แต่ครอบครัววาลาเลียที่ต้องทุกข์ใจเพราะเป็นห่วงลูกชายในเกมนี้

แม้เป็นเพียงการแสดงตบตาหรืออะไรก็ตาม แต่ครอบครัววาลาเลียกำลังเดือดร้อน บางทีมอร์แกนลุงของเขาอาจยื่นข้อเสนอให้ก็ได้ และแม้ไม่เต็มใจจะมอบลูกชายให้ แต่คุณอังเดรอาจต้องจำใจยอม จึงได้มาขอร้องเขาลับหลังคุณลุงอีกที

แต่คุณอังเดรเห็นอยู่ว่าสมองเขาเอื่อยเฉื่อย ปกติดีเสียที่ไหนว่าที่พ่อตาเอาแต่รัวประโยคซับซ้อน ซึ่งคนไม่ปกติอย่างเขาย่อมสับสนและคิดไม่ทันเป็นธรรมดา เลโอจึงไม่ได้คัดค้านที่อีกฝ่ายพูดถึงเรื่องหย่าที่ตั้งใจจะทำให้เกิดขึ้น อีกทั้งไม่ได้ตกปากรับคำว่าจะไม่รังแก

มือหนาหยิบเอาการ์ดเนื้อหยาบสีครีมดูคลาสสิก เลือกเอาไว้ว่าใบนี้เป็นแบบที่เขาชอบ ก่อนจะกวาดใบอื่นลงจากโต๊ะ เหลือเอาไว้เพียงใบเดียวที่ตั้งโดดเด่นให้เห็นง่าย เพื่อไว้แจ้งกับหญิงสาวให้ช่วยจัดการ

“พ่อจะให้เลโอมันแต่งงานเหรอ? หึ ๆ...ไม่เห็นจำเป็นเลย ยังไงมันก็ไม่ปกติอยู่แล้ว อีกอย่าง...อเดลก็ทิ้งมันแล้วด้วย พ่อยังจะกลัวอะไรอีก”

“เลิกไปแล้วก็คืนดีกันได้ แต่ถ้าเลโอแต่งแล้ว โอกาสที่จะกลับมาดีกันก็ยากยิ่งกว่าเดิม เพราะงั้นกันไว้ก่อนดีที่สุด อีกอย่าง...การ

แต่งงานนี้มันก็ถูกกำหนดไว้ตั้งแต่รุ่นคุณปู่แล้ว”

“หึ ๆ...ก็ดี แต่งกับวาลาเลียเหรอ เห็นว่าตระกูลนั้นยังวิ่งเต้นเรื่องอสังหาฯ ที่โดนฟ้องอยู่เลย”

“ก็นั่นแหละที่ฉันต้องการ ตระกูลที่อ่อนแออย่างนั้นช่วยอะไรเลโอไม่ได้อยู่แล้ว ว่าแต่แกรีบแต่งกับอเดลก็ดีนะ มีตระกูลราล์ฟหนุนหลัง อย่างน้อยใครก็ไม่กล้าทำอะไรแก”

“บ้าน่า ผมแค่เล่น ๆ กับอเดลตามที่พ่อสั่งเท่านั้นแหละ ไม่คิดจะคบเป็นแฟนด้วยซ้ำ อีกอย่าง...มีคนที่ถูกใจแล้ว อย่ามาคิดยัดเยียดใครให้ผมเด็ดขาดเลย”

“ฉันไม่บังคับแกอยู่แล้ว ว่าแต่ใครล่ะที่ถูกใจ พามาเจอพ่อบ้างลูกเต้าเหล่าใครกัน”

ไรอันไม่ได้ตอบ เขาเพียงก้มศีรษะ ยิ้มมุมปากอย่างเขินอาย ลูกเต้าเหล่าใครไม่รู้ ไม่ได้ถามเพื่อนที่เป็นอาจารย์เอาไว้ หลังจากเจอหน้าก็ลืมไปเสียหมด อีกอย่าง...เขาไม่ได้สนใจเรื่องต้นตระกูลหรืออะไรพวกนั้น เพียงคิดแค่ว่าชอบและก็รับได้ทั้งหมด จะร่ำรวยมีจน หากเป็นคนนี้ เขาไม่สนอะไร

และโชคดีที่พ่อของเขาไม่เคยบังคับเรื่องที่เขาจะคบใคร ให้อิสระอย่างเต็มที่ ไม่กะเกณฑ์ว่าต้องคบลูกคุณหนูหรือคนตระกูลดัง คงเป็นเพราะพ่อเคยอยู่ในชีวิตที่คุณปู่บงการมาตลอด จึงเข้าใจดีว่าการถูกบังคับอึดอัดอย่างไร ผลพวงที่พ่อถูกกระทำแบบนั้นจึงทำให้ไรอันมีอิสระทำตามใจได้ถึงขนาดนี้

เพราะฉะนั้นรอให้วันใดคนที่เขาถูกใจนี้มีใจให้สักเพียงนิด วันนั้นเขาจะรีบบอกกับพ่อแล้วพามาโชว์ตัวเลยในทันที

“ผมไปก่อนนะ ได้เวลาแล้ว” ร่างหนาใหญ่ลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ก่อนจะจัดป้ายตำแหน่ง Owner’s Representative ให้ตรงเป็นระเบียบหลังจากที่เขาพิงโต๊ะจนมันเอียง พร้อมเอ่ยลาผู้เป็นพ่อที่ยังคงยืนจิบกาแฟ

“ได้เวลาอะไร” มอร์แกนเลิกคิ้วถาม

“เวลาติวหนังสือ”

ริมฝีปากหยักคลี่ยิ้มกว้าง พร้อมยักคิ้วให้ผู้ฟังหนึ่งที ก่อนจะเดินออกจากห้องทำงานไป

Chapter Four

แสงสีเหลืองทองอร่ามตาสาดกระทบประติมากรรมชั้นสูง ภายในโถงกว้าง ดอกการ์ดีเนียสีขาวที่ตกแต่งอยู่ทั่วบริเวณส่งกลิ่นหอมกรุ่นคลอเคล้าบรรยากาศกับเสียงเพลง โบสถ์ใหญ่ถูกเนรมิตสำหรับงานสำคัญของทายาทตระกูลฮันเตอร์ เป็นงานแต่งงานไม่เล็กไม่ใหญ่ ทว่างดงามและหรูหราเกินบรรยาย

ผู้คนที่มาเป็นสักขีพยานล้วนแต่เป็นคนระดับใหญ่โตแถวหน้าของประเทศ ทั้งหมดพร้อมหน้านั่งรอพิธีการ เสียงของผู้ดีไม่เล็ดลอดจนดังก้องโบสถ์ แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าปากแต่ละคนกำลังพูดถึงการแต่งงาน บ้างชมบรรยากาศและการตกแต่งอย่างเรียบง่ายเป็นการเริ่มต้น ก่อนจะพูดถึงและวิจารณ์เรื่องเน่าเฟะของตระกูลฮันเตอร์

เลโอ ฮันเตอร์ กลายเป็นหุ่นเชิดให้มอร์แกนควบคุมง่าย ๆ น่าเสียดายที่ชายหนุ่มต้องสูญเสียที่พึ่งพิง มิหนำซ้ำยังป่วยจากผลกระทบของอุบัติเหตุ แน่นอนว่าต้องพึ่งพาและยอมเชื่อฟังมอร์แกนหากหวังดีจริง มีอย่างที่ไหนจะยัดเยียดตระกูลวาลาเลียที่ใกล้จะล้มละลายให้หลาน คิดได้เพียงอย่างเดียวก็มีแค่ตาแก่ต้องการจะตัด

ช่องทางเอาตัวรอดของเลโอ

เรื่องราวที่รู้กันมาจริงหรือไม่จริงก็ตาม แต่พูดลับหลังจะพูดอย่างไรก็ได้ ทว่าต่อหน้าเจ้าภาพงาน แขกเหรื่อทั้งหลายกลับยิ้มแย้มแสดงออกว่ายินดี

หน้าแท่นพิธีปรากฏร่างเจ้าบ่าวอัลฟ่าผู้หล่อเหลา รูปร่างสูงราวร้อยเก้าสิบเซนติเมตร คิ้วคมเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน สีหน้าเย็นเยียบหยิ่งทะนง บุคลิกดูดี แต่เข้าหายาก ผู้คนที่ได้เห็นต่างคิดไม่ถึงว่าเขาจะป่วยอย่างที่ลือกัน

เลโอยืนเด่นเป็นสง่าในชุดสูทดำหรูหรา ทอดสายตาเหม่อลอยไปข้างหน้าไม่จับจ้องสิ่งใด ราวกับความคิดกำลังโลดแล่นไม่อยู่ในที่แห่งนี้ หน้าตาของเขาไร้ความรู้สึกเสียยิ่งกว่าคนตาย

แขกเหรื่อที่สนใจบุคลิกและเครื่องหน้าของเจ้าบ่าวตื่นตะลึงกับความดูดีไร้ที่ติ ทายาทตระกูลฮันเตอร์คนนี้มีผิวขาวตัดกับสูทสีดำจนเปล่งประกาย นั่นเป็นผลมาจากที่เขาเอาแต่หมกตัวอยู่ในบ้านมาเกือบครึ่งปี ต่อมาก็มีคำพูดเจือเสียงหัวเราะ ว่าทั้งที่เป็นงานมงคลแต่เจ้าบ่าวทำหน้าราวกับอยากตาย

อากาศเย็นแต่ภายในโถงกว้างนั่นอบอุ่น ดอกการ์ดีเนียยังคงส่งกลิ่นหอมอ่อน ๆ ทว่าอัลฟ่าบางคนกลับรู้สึกถึงกลิ่นที่แรงขึ้น ไม่ฉุน แต่หอมกรุ่นกำลังดี กลิ่นละมุนมาพร้อมกับเรือนร่างสง่างามของเจ้าสาวในชุดสีขาวลูกไม้ทั้งตัว งดงาม ชวนให้สายตาจับจ้อง คนที่เดินคล้องแขนมาส่งเป็นบุรุษวัยกลางคนผู้มีแววตาอ่อนโยนยามมองหน้าเจ้าสาว เขาผู้นั้นเป็นพ่อที่รู้สึกผิดและแสนเอ็นดูผู้เป็นลูกชาย

อังเดรลูบมือขาวบางของลูกน้อยที่เย็นเฉียบตลอดทางเดินที่เขาต้องพาเอมิลไปส่งยังหน้าแท่นพิธี เจ้าสาวผู้โดดเด่นในงานแต่งนี้ปรากฏกายด้วยชุดลูกไม้สีขาวแขนยาว ช่วงคอตั้งขึ้นเป็นฉากสูงหนึ่งนิ้วและด้านหน้าของเสื้อแหวกยาวเผยผิวนวลกลางลำตัว เรียบร้อยดูดีด้วยกระโปรงหนายาวลากพื้นทางเดิน แม้ใบหน้าจะถูก

คลุมด้วยผ้าผืนบางของเจ้าสาว ทว่าออร่าที่สะกดสายตาแทบไม่ต้องเดาว่าโอเมก้าคนนี้สง่างามเพียงใด

“เอมิล พ่อรักลูก ฝากลูกฉันด้วย” อังเดรกระซิบเสียงแผ่วเบา คว้ามือบางของลูกมาจูบแล้ววางไว้บนมือเจ้าบ่าวอย่างอ่อนโยน

ความเหยียดหยันคล้ายหายไปจากจิตใจผู้คนชั่วขณะ เมื่อได้เห็นภาพความเหมาะสมเป็นธรรมชาติที่ยากจะค้าน โอเมก้าน้อยยืนคู่กับอัลฟ่าร่างสูง กลิ่นหอมเอกลักษณ์กำจายกลบความน่าเกรงขามของอัลฟ่าทุกหมู่เหล่าไปโดยปริยาย

โดยเฉพาะอัลฟ่าที่ยืนอยู่ข้าง ๆ แม้ว่าสีหน้าที่แสดงออกจะเหมือนคนเบื่อโลก ทว่าไม่อาจซ่อนความพอใจในแววตาได้เลย นัยน์ตาสีนิลของเขาเปล่งประกายล้ำลึก แต่เพียงไม่นานก็ปรับให้เฉยชาอย่างคนไม่รู้สึกอะไร

กลับเป็นคนร่างเล็กที่ประหม่ายิ่งกว่าเดิม ดวงตาคู่งามสีเฮเซลเหลือบมองใบหน้าเจ้าบ่าวเป็นระยะ เดี๋ยวมองเดี๋ยวหลบอย่างไม่เป็นตัวของตัวเอง โชคดีที่มีผ้าผืนบางที่พอปิดบังความตื่นเต้นของเขาเอาไว้ได้ชั้นหนึ่ง

เจ้าบ่าวของเอมิลคนนี้หรือที่ชื่อเลโอ...เขาช่างหล่อเหลา ดูดีทั้งรูปร่างและหน้าตา มันกระจ่างชัดแม้มีผ้าผืนบางกั้นสายตา เขาสูงกว่าเอมิลอยู่หลายส่วน ไหล่กว้าง ร่างหนาจนบังโอเมก้าอย่างเอมิลได้มิด ฝ่ามือข้างหนึ่งที่กอบกุมมือของเอมิลไว้ก็ทั้งใหญ่และอุ่นดี ดวงตาสีเฮเซลหลุบมองที่มือ

เลโอมีกลิ่นหอมละมุนอบอุ่น คล้ายกลิ่นฟางมอลต์ผสมกับเปลือกไม้สน เอมิลไม่เคยได้กลิ่นแบบนี้ จึงบอกไม่ถูกว่าเป็นกลิ่นของอะไร รู้แค่ว่าหอมจนทำให้หายประหม่าไปกว่าครึ่งหนึ่งเลย แต่พอได้มองสบตา ความประหม่าก็กลับมาเท่าเดิม

งานถูกรวบรัดให้เหลือเพียงส่วนสำคัญของพิธีเท่านั้น เพราะเจ้าบ่าวไม่สมบูรณ์แข็งแรง ซึ่งผู้คนต่างเข้าใจดี ผู้ดำเนินรายการยัง

คงกล่าวถึงบทความรักอันหวานชื่น ส่วนเจ้าบ่าวเจ้าสาวก็ยังคงยืนหันหน้าเข้าหากันอยู่ที่เดิม ตาคมจ้องใบหน้าเจ้าสาวด้วยแววตาสงบ สีหน้าคล้ายว่าเบื่อหน่าย แต่ไม่ยอมละสายตา อีกคนที่โดนจ้องก็เลิ่กลั่กอยู่ไม่สุข ทว่ามารยาทผู้ดีที่มีติดตัวช่วยดึงสติไม่ให้เตลิดไปไกล

“เอมิล วาลาเลีย คุณจะยอมรับ เลโอ ฮันเตอร์ เป็นเจ้าบ่าว ดูแล ซื่อสัตย์ และอยู่ด้วยกันจนชั่วนิรันดร์หรือไม่”

“คะ...ครับ รับครับ” เอมิลสะดุ้งก่อนจะตอบรับ หลังได้ยินเสียงกระแอมกระไอจากใครสักคนเรียกสติ

บาทหลวงถามฝ่ายเจ้าบ่าวแบบเดียวกัน ทว่าการกระแอมกระไอใช้ไม่ได้กับเขา เลโอต้องมีคนเข้าประกบใกล้ ๆ แล้วกระซิบบอกให้พูดเพื่อตอบรับคำปฏิญาณ สร้างความเอ็นดูให้แขกเหรื่อในงานไม่น้อย แม้กระทั่งเมื่อถึงจุดสำคัญของพิธีการหลังจากสวมแหวน บาทหลวงกล่าวอวยพรก่อนจะเชิญเจ้าบ่าวให้เปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวแล้วจูบกันต่อหน้าสักขีพยาน

คนใส่สูทที่ยืนประกบเจ้าบ่าวกระซิบบอก รออยู่เนิ่นนานสมองคนป่วยก็ยังไม่สั่งการ ชายหนุ่มพยายามบอกใบ้กับเลโอที่มีท่าทีนิ่งสงบอย่างเต็มความสามารถ สุดท้ายเป็นฝ่ายเจ้าสาวที่ต้องจัดการเอง เอมิลจับมือของเจ้าบ่าวให้เปิดผ้าคลุมหน้าของเขาออก ก่อนจะยื่นใบหน้าของตัวเองเข้าหา เขย่งปลายเท้าอีกนิดจนริมฝีปากทั้งสองได้แตะกัน เท่านั้นก็เป็นอันเสร็จสิ้นพิธีการ

“โธ่...เอมิล...ลูกรักของพ่อ” อังเดรทำเสียงคร่ำครวญในลำคอ เอ็นดูลูกชายที่ต้องแก้สถานการณ์ด้วยตัวเอง ฝ่ายภรรยาที่นั่งข้าง ๆ ได้แต่อมยิ้มพร้อมกับบีบมือสามีเพื่อปลอบโยน

ผู้คนในงานต่างอมยิ้มเขินระคนเอ็นดูคู่บ่าวสาว ทว่ากลับมีบุคคลหนึ่งที่ไม่อาจทนดูได้ไหว อัลฟ่าแกร่งที่มีสายเลือดเดียวกันกับเจ้าบ่าวหงุดหงิดจนต้องข่มดวงตาวาวโรจน์ให้ปิดลง ก่อนจะลุกขึ้น

ยืนเต็มความสูง ก้าวขายาว ๆ ออกจากบริเวณอย่างไม่สนมารยาทใด ๆ

“ทำไมพ่อไม่บอก! รู้มั้ยเอมิลคือคนที่ผมชอบ เขาควรที่จะเป็นของผม!”

เสียงตะคอกกร้าวสาดใส่ผู้เป็นพ่อผ่านเครื่องมือสื่อสาร ก่อนที่มือข้างนั้นจะเหวี่ยงมันลงพื้นจนชิ้นส่วนแตกกระจาย ความกรุ่นโกรธพานให้มือและเท้ากวาดข้าวของลงพื้น รังสีเข่นฆ่าแผ่กระจายอยู่รอบตัว จนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตัวเอง

ไรอันตื่นตะลึงหลังจากได้เห็นหน้าเจ้าสาว เขาช็อกไปหลายวินาที เอาแต่จ้องใบหน้าคุ้นเคยผ่านผ้าคลุมหน้า ความเจ็บปวดเข้าเกาะกุมหัวใจจนชาวูบและคล้ายจะไม่เต้นอีกต่อไป

ใบหน้างามที่เมื่อใดได้เห็นจะทำให้เขามีรอยยิ้มเปี่ยมสุข ทว่าวันนี้ความรู้สึกที่เป็นกลับไม่ใช่อย่างเคย นอกจากจะยิ้มไม่ออก ยังแทบจะฆ่าคนได้ ไฟโทสะของเขาเริ่มพวยพุ่งทีละนิด ก่อนที่ภาพบาดตาจะทำให้ไม่อาจควบคุมแรงระเบิดในใจ

โกรธพ่อที่ทำให้เขาต้องสูญเสีย เกลียดญาติผู้น้องที่ได้สิ่งสำคัญที่ควรจะเป็นของเขา สิ่งสำคัญที่เขาหวงแหน ต้องการอย่างไม่รู้ตัว รู้อีกทีก็มากจนแทบคลั่ง

เขาชอบเอมิลอย่างที่ไม่เคยชอบใครขนาดนี้ มันไม่ใช่แค่ความถูกใจ เขารู้ได้จากความรู้สึกที่เขาทั้งคิดถึงและห่วงหาทุกชั่วยาม สลักลงลึกไปในดวงใจทีละนิด จนกระทั่งรู้ตัวว่าปรารถนาที่จะได้มาครอบครอง

ทว่าบัดนี้ในใจของเขาปั่นป่วนด้วยแรงริษยา ราวกับถูกหินผาซัดโถมทับทั้งตัวจนหาทางออกไม่เจอ ไม่รู้ต้องทำอย่างไร ต้องทำแบบไหน ชายหนุ่มหลับตา ซ่อนคลื่นอารมณ์ที่ยากจะจัดการ

ภายในตัวบ้านหลังใหญ่ตกแต่งอย่างหรูหรามีระดับด้วยโซฟานำเข้าแบรนด์ดัง ผ้าม่านผืนหนารอบห้องรับแขกก็เป็นชิ้นงานคุณภาพดี กลางโถงประดับด้วยแซนเดอเลียร์คริสตัลระยิบระยับ ทำเอาเอมิลคิดถึงบ้านหลังเก่าที่เคยอยู่และเติบโตมา

ผู้หลักผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายนั่งคุยกันจนเสร็จสิ้นแล้ว รออย่างเดียวให้อังเดรกอดและล่ำลาลูกชาย มอร์แกนยิ้มแห้ง สบสายตากับเอมิลและแม่เจ้าสาว ทุกคนต่างคิดเหมือนกันว่าเมื่อไรอังเดรจะลาลูกเสร็จเสียที เอรินสะกิดสามีแล้วสะกิดอีก คนเป็นลูกก็มีสีหน้าลำบากใจที่จะห้ามปรามคนเป็นพ่อเช่นกัน

อังเดรประคองเอมิลไว้ในอ้อมกอด พร่ำเพ้อคร่ำครวญให้ลูกดูแลตัวเองดี ๆ ซ้ำยังเอ่ยกระทบว่าหากเจ้าบ่าวทำให้เจ็บช้ำน้ำใจก็ให้กลับบ้าน อย่าฝืนทน เขารู้ว่าพูดไปก็คงไม่เข้าหูคนมึนอย่างเลโอ แต่ก็ทนไม่ได้ที่เห็นสายตาเฉยเมยมองมาที่ลูกน่ารักของเขา ไม่เคยมีใครที่เห็นเอมิลแล้วจะเฉยชาแบบนี้ ลูกพ่อช่างอาภัพที่ได้เลโอเป็นคู่ครอง แต่ไม่เป็นไร แบบนี้ก็ดีแล้ว ไม่ต้องมีความรู้สึกใด ๆ กัน ถึงวันหย่าจะได้ไม่วุ่นวาย

สุดท้ายก็ต้องยอมปล่อยลูกไว้ในบ้านหลังใหญ่อันเปลี่ยวเหงาแห่งนี้ อังเดรจำใจขับรถออกมากับภรรยาตามท้ายรถของมอร์แกนออกไป ใจจริงเขายังอยากพูดคุยส่วนตัวกับเลโอ เพื่อย้ำชัดถึงจุดประสงค์ที่เคยตกลงกันไว้ แต่มอร์แกนก็ประกบติด เฝ้ารอให้เขาออกจากบ้านไปพร้อมกัน เอ่ยเชิงไม่ให้รบกวนคู่บ่าวสาวในคืนเข้าหอ ได้ยินแบบนั้นอังเดรก็ถลึงตา ส่งกระแสจิตใส่เลโอในทันที

“เอมิล ตอนนี้เป็นหลานของย่าอีกคนแล้ว ลูกไม่ต้องเกรงใจ บอกกับย่าได้ทุกเรื่องเลย ย่าขอให้ทั้งสองรักใคร่กลมเกลียว การแต่งงานจะด้วยความเต็มใจหรือไม่ แต่ในเมื่อตอนนี้ได้ชื่อว่าสามีภรรยากัน เพราะฉะนั้นสิ่งสำคัญคือความซื่อสัตย์ และไว้ใจซึ่งกัน

และกัน” โซเฟียหญิงอาวุโสสุดในบ้านกล่าวอวยพรหน้าห้องที่ทั้งสองจะร่วมเคียง

“เลโอหลานย่าอาจทำให้ลูกหงุดหงิดขัดใจไปบ้าง แต่ไม่ได้มีเจตนาไม่ดี ย่าอยากให้เอมิลอดทนรอ แล้วสักวันลูกจะเข้าใจในสิ่งที่เขาเป็น” มือเหี่ยวย่นจับมือบาง ลูบไล้ไปมาพลางกล่าวถ้อยคำไพเราะแฝงคำวอน ก่อนจะสบสายตาผู้เป็นหลานแล้วพูดสั้น ๆ ได้ใจความ “ส่วนเลโอ เอ็นดูและอ่อนโยนกับน้องนะลูก”

เอมิลก้มหน้างุดหลังจบประโยคนั้น หญิงชราส่งยิ้มบางก่อนจะดันทั้งสองคนเข้าห้องแล้วงับประตูปิด

ทั้งสองยังอยู่ในชุดแต่งงาน เอมิลยืนอยู่กับที่ด้วยท่าทีนิ่งสงบ แต่นิ้วเท้าขยับยุกยิกอยู่ในสลิปเปอร์ที่สวมใส่ ไล่สายตามองไปด้านข้าง ก็เห็นว่าเลโอยืนนิ่งเหมือนเขา เอมิลเงยหน้ามองสามีป้ายแดงจึงเพิ่งคิดได้ว่าสามีของเขาไร้วิญญาณ

เอมิลพยักหน้าช้า ๆ เข้าใจในเวลาต่อมาว่าเขาควรจะเป็นผู้จัดการดูแลในฐานะภรรยา ในเมื่อเลโอเป็นผู้ป่วยเซื่องซึม เพราะฉะนั้นเขาจำเป็นต้องบำบัดให้หายดี ร่างเล็กหันเท้ายืนประจันหน้าเงยมองสามีแล้วยิ้มให้

“เราชื่อเอมิล เป็นภรรยาของคุณ” นิ้วเรียวชี้เข้าหาตัวเอง ก่อนจะชี้ที่คู่สนทนา “ตอนนี้ต้องนอนพักผ่อนแล้วครับ แต่คุณต้องอาบน้ำก่อนนะ” เอมิลว่าก่อนจะขออนุญาตปลดกระดุมเสื้อสูทตัวนอก

ชายหนุ่มกลั้นยิ้มสุดกำลัง เมื่อเห็นท่าทีของเอมิลในตอนอธิบาย อีกฝ่ายพูดพร้อมกับทำท่านอนหลับ ประกบมือเอียงคอแนบแก้มอย่างน่าเอ็นดู ศีรษะที่อยู่ระดับปลายคางทำให้ได้กลิ่นเหมือนกับในงานแต่ง กลิ่นดอกการ์ดีเนียหอมฟุ้งที่เขาคิดว่าเป็นเพราะดอกไม้ตกแต่งในงาน ที่ไหนได้เป็นกลิ่นเฉพาะตัวของคนตรงหน้านี้เอง ละมุนจนเขาอยากจะเข้านอนตามคำสั่งเร็ว ๆ

ทว่าทำแบบนั้นไม่ได้ มือหนาหยุดมือเล็กนุ่มนิ่ม ที่บัดนี้กำลัง

ปลดกระดุมคอเสื้อตัวในของเขาอย่างขะมักเขม้น เอมิลเลิกคิ้วมองอย่างสงสัย

“เธอก่อน”

ก่อนจะเข้าใจเมื่อสามีเอ่ยประโยคแรกออกมา ร่างเล็กผงกศีรษะเดินเข้าห้องน้ำอย่างเลื่อนลอย เสียงของสามีทุ้มต่ำ เอ่ยห้วน ๆ เพียงสองคำ ทว่าโทนเสียงนุ่มลึก ฟังแล้วไม่ขัดใจ กลับกันเอมิลรู้สึกว่ามันแฝงความอ่อนโยน

ดวงตาคมมองตามภรรยาเดินไปทางห้องน้ำ ก่อนจะแบมือแล้วจ้องมอง ความรู้สึกนุ่มลื่นยังติดอยู่ไม่จางหาย คิดไว้แล้วว่าต้องนุ่ม แต่สัมผัสที่ได้ก็เกินคาด ไม่ใช่แค่มือ ยังมีอีกสัมผัสที่แตะกันในช่วงพิธี ชายหนุ่มยกปลายนิ้วแตะริมฝีปากตัวเองช้า ๆ

ไม่นานใบหน้าที่เอาแต่บูดบึ้งทั้งวันก็กระตุกยิ้มแล้วสลัดความคิดออกไป เขาปลดเสื้อบนตัวออกอย่างลวก ๆ แล้วเดินเข้าหามุมหนึ่งของห้อง เลื่อนรูปภาพใหญ่ออก เผยประตูอีกห้องที่กลืนไปกับผนัง ชายหนุ่มหายเข้าไปในห้องนั้น

...

ชุดแต่งงานสวยหรูถูกถอดออก มือบางค่อย ๆ ประคองจัดเก็บชุดอย่างเบามือ พับแล้ววางเอาไว้บนเคาน์เตอร์ แล้วจึงกลับมายืนหน้ากระจกอีกที ดวงตาคู่งามกวาดมองสิ่งของและผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางคุณภาพชั้นนำตรงหน้า ไล่มองดูแต่ละอย่าง ล้วนเป็นสิ่งที่เขาใช้เป็นประจำ แม้ช่วงวิกฤติทางบ้านเขาจำเป็นต้องปรับลดสิ่งไม่จำเป็นอยู่บ้าง แต่ตอนนี้กลับมีทุกอย่างให้เขาเลือกใช้อย่างไม่ขัดสนเหมือนเคย

ริมฝีปากอิ่มยกยิ้ม มือขาวหยิบเอาหนึ่งในเครื่องสำอางหรูมาหมุนฝาเกลียวให้เปิดออก จึงได้รู้ว่าเป็นของใหม่ที่เตรียมไว้สำหรับตัวเอง ที่รู้ว่าสำหรับตัวเองเพราะยังมีอีกผลิตภัณฑ์ที่ถูกใช้เป็นประจำตั้งอยู่ไม่ห่างกันด้วย พอดูชื่อแบรนด์ก็รู้ว่าเป็นของอัลฟ่า

เท่านั้น ของใหม่เหล่านี้อาจจะไม่ใช่เลโอที่ตระเตรียมไว้ให้ บางทีอาจจะเป็นเลขาฯ หรือคนที่คอยดูแลทุกอย่างในบ้าน ทว่าเขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกดีกับความใส่ใจในรายละเอียด

ในระหว่างใช้สำลีนุ่มซับใบหน้า เอมิลก็อดนึกถึงเรื่องที่เพิ่งผ่านพ้นไปไม่ได้ เรื่องสำคัญครั้งหนึ่งในชีวิตซึ่งคนส่วนใหญ่รอคอย แต่สำหรับเขาและเลโอเป็นดั่งสิ่งที่ต้องฝืน ไม่ได้เฝ้ารอ ไม่ได้คาดหวัง แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าตื่นเต้นเสียยิ่งกว่าอะไร

ตื่นเต้นตั้งแต่รู้ว่าต้องทำตามข้อตกลง และตื่นเต้นยิ่งกว่าเมื่อถึงวันงาน วันนี้มือเขาเย็นชืดทั้งวันและมันสั่นอย่างห้ามไม่อยู่เมื่อต้องเดินเข้าสู่พิธี ความตื่นเต้นเริ่มจางหายเมื่อเห็นเลโอที่ยืนโดดเด่นอยู่ด้านหน้าเป็นจุดสนใจใหม่ ชายหนุ่มอัลฟ่ายืนแผ่ออร่ามาแต่ไกลจนเอมิลทิ้งสายตาเอาไว้เนิ่นนาน

เมื่อเข้าใกล้กลิ่นอายความอบอุ่นที่สัมผัสได้ยิ่งเข้มข้นขึ้น นั่นส่งผลให้เขาหายตื่นเต้นและคลายความกังวลบ้าง แม้ความประหม่าเกร็งยังมีอยู่ แต่เขากลับรู้สึกได้ถึงอีกความรู้สึกแปลกประหลาด ที่นอกจากพ่อแล้ว เขาไม่เคยได้รับมันจากใคร ไม่หวาดกลัว ไม่ระแวง กลับกันรู้สึกอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก

เอมิลเพิ่งได้เจออัลฟ่าผู้เป็นสามีครั้งแรก เมื่อแรกเห็นก็ไม่อาจห้ามความคิดตัวเองเลยว่าเขาช่างรูปงาม แม้สีหน้าจะนิ่งเฉย ไร้ความรู้สึก หรือจะบูดบึ้ง อย่างไรก็ยังหล่ออยู่ดี

ตอนรู้ว่าเลโอป่วย เอมิลรู้สึกเห็นใจและสงสารว่าที่สามีเป็นอย่างมาก คิดว่าชายหนุ่มคงเหงาหงอยและหมองเศร้าเพราะอาการป่วย แต่วันนี้ได้รู้แล้วว่าเลโอไม่ได้เป็นคนป่วยที่ดูเศร้าหรือน่าสงสารขนาดนั้น แม้จะจริงที่ว่าเขาป่วยและเชื่องช้า แต่การกระทำกลับแลดูคล้ายคนเอาแต่ใจเสียมากกว่า

ร่างเล็กออกมาพร้อมชุดนอนแขนยาวขายาวเรียบร้อย ส่งกลิ่นหอมฟุ้งตลบอบอวลทั่วห้องนอนกว้าง เอมิลค่อย ๆ ก้าวเดิน

ด้วยเกรงใจคนร่วมห้องนอน แต่ที่ไหนได้เขากลับไม่เห็นสิ่งมีชีวิตไหนเลย เอมิลเดินตามหา ดูที่ห้องแต่งตัว ตู้เสื้อผ้า หรือจะหลบอยู่ตรงมุมทางเดิน ก่อนจะเรียกขานเบา ๆ ทว่าไม่ได้รับสัญญาณตอบกลับแต่อย่างใด

คิ้วเรียวขมวดมุ่น ความหวาดกลัวสุมอยู่ในความคิด เพราะเลโอป่วย เขาจึงกังวลว่าจะเกิดเรื่องไม่ดี เอมิลเปิดประตูห้อง ออกเดินตามหา พบว่าทุกส่วนในบ้านเปิดเพียงแสงไฟริบหรี่ นั่นหมายถึงว่าทุกคนได้หยุดทุกกิจกรรมและเข้าห้องนอนแล้ว ยกเว้นเอมิลที่ตามหาสามีป้ายแดงของตัวเองอยู่

ร่างเล็กเดินลงบันได ก่อนจะไปดูที่ห้องนั่งเล่น ห้องครัว ชะเง้อคอมองออกไปในสวนที่มืดสลัวน่ากลัว เนิ่นนานหลายนาทีจนเอมิลคิดบางอย่างได้ อาจจะเป็นเพราะเลโอทำตามคำพูดที่บอกกับพ่อเขาไว้ จึงได้หนีไปนอนที่ห้องอื่นแทน

คิดได้อย่างนั้นเอมิลจึงกลับขึ้นห้อง หมดห่วงสามีป้ายแดงแล้วปีนขึ้นเตียงหอมนุ่ม ตลบผ้าห่มคลุมตัว เข้าสู่นิทราด้วยความอ่อนเพลีย

ตึก...ตึก...

เสียงย่ำเท้าเบา ๆ ดังออกจากห้องทำงานลับ ชายหนุ่มเดินเข้าหาเตียงของผู้หลับใหล เงาสูงใหญ่พาดเฉียงกับร่างคนตัวเล็กในก้อนผ้าห่มเนิ่นนาน ในที่สุดก็เกิดการเคลื่อนไหวบางอย่าง มือหนาเอื้อมจับปลายเท้าขาวนุ่มให้ซุกเข้าในผ้าห่มแล้วตลบมุมผ้ายัดเข้าด้านใน